

Geleceğiz ve değişecek dünya!

DLB sözcüsüyle "Geleceğiz ve değişecek dünya!" şiarıyla örgütlenen şenlik süreci üzerine konuştuk...

11 Haziran'da "Geleceğiz ve Değişecek Dünya" şiarı ile LYS karşıtı şenlik gerçekleştireceğiz. Ankara ve İstanbul'da gerçekleştireceğimiz şenliğimiz yıkılmayı bekleyen düzene karşı devrim şiarını yükseltme çağırısıdır.

s.14

İş mahkemeleri kanun tasarısı: Yargının piyasalaştırılması

Fabrikalarda-atölyelerde patronun verdiği kadar alabilen örgütsüz işçiler, şimdi arabulucunun verdiği kadar emeğinin karşılığını alamayacak ya da hiç alamayacaktır. Her türlü anlaşma metni mahkeme kararı niteliğinde olacaktır.

s.9

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 21

3 Haziran 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

Gerici-boğucu kuşatmayı devrimci sınıf hareketiyle parçalayacağız!

**SERMAYE DÜZENİ
BÜTÜN BİR TOPLUMA
DELI GÖMLEĞİ
GİVDİRMEK İSTİYOR**

Sermaye devleti, patlatılan bombalarla, gerçekleştirdiği vahşi katliamlarla, tırmandırdığı polis rejimi uygulamalarıyla, eylem yasaklarıyla, sokaklarda estirdiği terörle bütün bir toplumun elini kolunu bağlamayı, her adımda denetlemeyi ve giderek edilgenliğe mahkum etmeyi temel bir politika haline getirmiş bulunuyor.

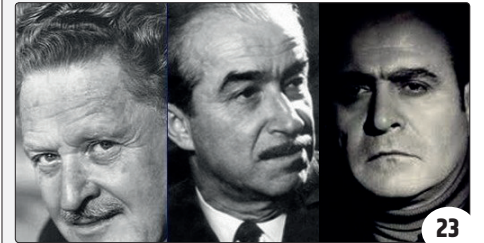
AKP-Türkiye gerilimi ve Rojava

ABD'nin desteği geçici bir süreliğine rahatlatma sağlayabilir, ancak bu emperyalist gücün elinin değdiği hiçbir yer yıkımdan kurtulamamıştır.

Direnişin kararlılığı ve enerjisi: Kadınlar!

Metal Fırtnası kadın işçilerin mücadeleye katılmasında, direnişini ya da mücadeleyi ileriye taşınmasındaki önemini gösterdi.

Devrimci sanatın direngen kalemleri

Kalemlerini devrimci mücadelenin yoluna hasreden üç devrimci sanatçı onurlu bir kavganın sesi olarak bugün hala kavganın içinde yaşıyorlar.

Türkiye İşçi Sınıfının Gelişimi ve '60'larda İşçi Mücadeleleri

s.12

Göçmen katliamı kitlesel boyutlar kazanıyor

s.19

Şu gerçeğin altını bir kez daha çizmek gerekiyor: Sermaye düzeninin pervasız saldırılarına rağmen, toplumu kuşatan cendereyi parçalayıp atacak olan yeni bir sınıf hareketinin doğum sancularına tanıklık ediyoruz. Bunun kendisi başta metal fırtına olmak üzere, son yıllarda işçi sınıfı cephesinde yaşanan bir dizi gelişme üzerinden açıkça görülmektedir.

Günümüz Türkiye'sinde siyasal gerici-lik ve faşist baskı politikaları, toplumsal yaşamın tüm alanlarını kuşatmış durumda.

Bilindiği üzere 7 Haziran seçimlerinin ardından Türkiye'deki siyasal atmosfer hızla değişime uğradı. Kapitalist sistemin ihtiyaç duyduğu "istikrar" gereği, düzenin karanlık elleri bir kez daha devreye sokuldu. "Milli iradeye" saygı bir kenara itildi ve Suruç katliamı ile birlikte bugünlere rengini veren siyasal sürecin ilk adımı atılmış oldu. Aslında daha 7 Haziran öncesinde Diyarbakır'da, Mersin ve Adana'da yaşanan saldırılar, içerisine girilen dönemin ilk işaretleri idi. Ankara'da yaşanan ve Türkiye tarihinin en barbar katliamlarından birisi olarak tarihe geçen intihar saldırısı ise karanlık bir dönemin kapılarını sonuna kadar aralamış oldu.

Tüm bu gelişmeler Türkiye'deki toplumsal yaşamı ve düzen siyasetini dizayn etmeye dönük kapsamlı bir planın devreye sokulduğunu gösteriyordu. Sınıf devrimcileri, Ankara katliamının hemen ardından şu tespiti yapmışlardı: *"Bu çapta bir katliamın seçimlerden de öteye, sermaye düzeninin yakın geleceğini ilgilendiren çok daha kapsamlı ve derinlikli hesaplar üzerinden yapıldığı açıktır. Keza böylesine ağır bir katliamın, düzenin gerçek efendilerinden, demek oluyor ki emperyalistlerden ve onun işbirlikçisi sermaye güçlerinden bağımsız gerçekleştirilmesi mümkün değildir. Başta darbe süreçleri olmak üzere bir dizi tarihsel deneyim, bu türden gelişmelerin politik sonuçları hakkında açık bir fikir vermektedir. Türkiye'de ve dünyanın bir çok başka yerinde, düzen siyasetine ve toplumsal süreçlere yönelik kapsamlı müdahaleleri bu türden büyük politik eylemler öncemiştir. Bugün bir kez daha kirli karargahlarda planlanan bu katliamlar üzerinden hem düzen siyasetine, hem de bütünüyle toplumsal yaşama köklü bir şekilde yön verilmek istenmektedir."* (Kızıl Bayrak 16 Ekim 2015 Sayı: 2015/39)

Bugün yaşananlar ise, sınıf devrimcilerinin o dönemde ortaya koyduğu de-

ğlendirmeyi gün be gün doğruluyor.

SERMAYE DÜZENİ BÜTÜN BİR TOPLUMA DELİ GÖMLEĞİ GİYDİRMEK İSTİYOR

Elbette yukarıda altı çizilen gelişmelerin Ortadoğu'da tırmanan emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarıyla, son yıllarda giderek öne çıkan ve bölgesel bir mahiyet kazanan Kürt sorunuyla, emperyalistlerin ve sermaye güçlerinin düzen siyasetini dizayn etme hamleleriyle dolaysız bağları var.

Ancak, tüm bunlarla birlikte aynı gelişmelerin Türkiye işçi sınıfını, emekçileri, gençleri ve ilerici-sol güçleri dolaysız olarak kesen yanları olduğu, dahası için bu yanının sınıflar mücadelesi bakımından kritik bir önem taşıdığı fazlasıyla aşikar. Zira sermaye devleti, patlatılan bombalarla, gerçekleştirdiği vahşi katliamlarla, tırmandırdığı polis rejimi uygulamalarıyla, eylem yasaklarıyla, sokaklarda estirdiği terörle bütün bir toplumun elini kolunu bağlamayı, her adımda denetlemeyi ve giderek edilgenliğe mahkum etmeyi temel bir politika haline getirmiş bulunuyor.

Başta 1 Mayıs olmak üzere, son süreçte yaşanan eylem ve mitinglere bakıldığında, sorunun ne denli ciddi olduğu ve sınıf-kitle hareketi üzerinde ne gibi etkiler yarattığı tüm açıklığı ile görülebilir.

REFORMİST SOLUN STOCKHOLM SENDROMU

Son aylarda yaşanan bu gelişmeler karşısında reformist sol ve onların başını tuttuğu sendikal yapılar ise adeta Stockholm Sendromu yaşıyor. Sözde "güvenlik" bahanesi ile sınıf-kitle eylemlerini götürüp katliamcı sermaye düzeninin denetimine sokuyorlar. Geçtiğimiz hafta yapılan KESK eylemlerinden yansıyanlar ise, bu konuda ne derece zıvanadan çıktıklarını gözler önüne serdi. Zira KESK'in başını tutan reformist güçler, bugüne kadar yaşanan katliamların gerisinde sermaye devletinin olduğu gün gibi orta-

dayken, dahası, düzen medyasında bile Ankara ve Suruç katliamlarının bizzat polis gözetiminde gerçekleştirildiğinin haberleri yer alırken, işçileri, emekçileri, gençleri, devrimci-ilerici güçleri ve bütün bir sınıf hareketini polisin denetimine sokmak için adeta çırpındılar.

Reformist çevreler ve KESK bürokratları, bu uğursuz tutumlarıyla sermaye devletinin sınıf ve kitle eylemlerini boğmaya ve denetim altına almaya dönük gerici politikalarına zemin hazırladılar. Bunun kendisi en hafif tabirle utanç verici bir durumdur.

Reformist solun bu uğursuz tavrı elbette nedensiz değil. Gerisinde sol harekette yaşanan ve yıllara yayılan tasfiyeci sürükleniş ve adım adım düzenle bütünleşme süreçleri yer alıyor. Son gelişmeler bu durumun güncel olarak doğrulanması oldu sadece.

GERİCİ-BOĞUCU KUŞATMAYI DEVRİMCİ SINIF HAREKETİ İLE PARÇALAYACAĞIZ

Türkiye toplumunun üzerine bir ağırlık olarak çöken gerici kuşatma, kısa vadede sınıflar mücadelesi bakımından bir dizi zorluğu karşımıza çıkarabilir. Fakat unutulmamalıdır ki, güncel olan geçicidir. Hiçbir çelişki tarihsel bağlamda nihai değildir ve tek taraflı gelişmez; karşıtıyla birlikte gelişir. Ta ki çelişki çözümlenip aşılana kadar.

Bu nedenle, şu gerçeğin altını bir kez daha çizmek gerekiyor: Sermaye düzeninin pervasız saldırılarına rağmen, toplumu kuşatan cendereyi parçalayıp atacak olan yeni bir sınıf hareketinin doğum sancularına tanıklık ediyoruz. Bunun kendisi başta metal fırtına olmak üzere, son yıllarda işçi sınıfı cephesinde yaşanan bir dizi gelişme üzerinden açıkça görülmektedir.

Gün be gün tırmandırılan yıkım saldırıları ve faşist baskı politikaları ise, işçi sınıfı içerisindeki mücadele dinamiklerini daha bir olgunlaştırma, devrimci bir sınıf hareketi yaratmanın imkanlarını çoğaltmaktadır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/21 * 3 Haziran 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

ABD-Türkiye “gerilimi” ve Rojava

Washington'daki efendilerle Ankara'daki işbirlikçileri arasında bazı gerilimler yaşansa da, taraflar konumlarının farkında olduklarını her fırsatta dile getiriyorlar. Konumları gereği ne Ankara'dakiler ABD'ye rest çekebilir ne Washington'dakiler NATO'nun ikinci büyük ordusunu besleyen Türkiye'den vazgeçebilirler. Hal böyleyken Kürt sorununun çözümü, Rojava'da etkin olan PYD ile ilişkiler, IŞİD'i desteklemenin biçimi gibi konularda taraflar arasında bazı görüş ayrılıklarının olduğu da bir gerçek.

Verili koşullarda ABD-Türkiye ilişkilerindeki pürüzler Rojava'nın statüsü ve PYD'nin konumu noktasında yoğunlaşıyor. Zaten taraflar adına yapılan açıklamalar da bunu teyit ediyor. Suriye'ye karşı yürütülen yıkıcı savaşın sorumluları olanlar için önemli olan gerici sefil çıkarlarıdır. AKP iktidarının icra ettiği ırkçı-inkârcı politika PYD'ye, diğer bir ifadeyle köleliği reddeden Kürt halkına düşmanlığı esas alırken, ABD emperyalizminin çıkarları ise, şimdilik PYD'yi desteklemeyi gerektiriyor.

TÜRK DEVLETİNİN CİHAÇTI TERÖRE DAYALI HESAPLARININ ÇÖKÜŞÜ

Suriye politikasını cihatçı teröre dayanarak icra etmeye çalışan dinci gerici AKP iktidarının Esad yönetimini yıkma hesapları fiyaskoyla sonuçlandı. Emevi Camisi'nde namaz kılma hayalleri çökünce, Rojava'da PYD önderliğinde oluşan özerk yönetimi yıkmak için harekete geçen Türk devleti IŞİD, El Nusra gibi cihatçıları Kürt halkının üzerine saldı. “Kobani düştü düşecek” diye zil takıp oynayan dinci gerici şefler, Kürt halkının bu varlık/yokluk savaşını kazanmasıyla bir kez daha hüsrana uğradılar. IŞİD'le “iyi komşuluk” ilişkileri kuran devlet, PYD'ye ve Rojava'da yaşayan halklara düşmanlığı ise derinleştirdi.

Halk Savunma Birlikleri'nin (YPG) Kobanê zaferi Ankara'daki dinci-ırkçılarda adeta travma yarattı. PYD/YPG kontrolündeki Kobanê kantonunu Afrin'den ayıran Azez-Cerablus hattını “kırmızı çizgi” ilan eden Türk devleti, uzun süre bu bölgeyi kontrol eden IŞİD'e kalkan oldu. Her fırsatta, YPG'nin Fırat'ın batısına girişini savaş gerekçesi sayacaklarını söyleyen AKP şefleri, cihatçıları Kürt halkının üzerine saldırtmaya devam ettiler.

İçeride Kürt halkına karşı kirli/yıkıcı bir savaş icra eden Türk devleti, YPG'nin Azez-Cerablus hattına girişini ne pahasına olursa olsun engellemeye çalışır-

ken, PYD'ye destek veren ABD'nin bu bölgenin IŞİD'den temizlenmesine onay verebileceğini fark edince, son kozları olan cihatçı tetikçilerini sahaya sürdüler. Azez-Cerablus hattını ele geçirmek için IŞİD'e saldıran cihatçılar, ilk günlerde bazı başarılar elde etseler de kısa sürede hezimete uğradılar. Azez-Cerablus hattını kontrol etme hevesi kursaklarında kalınca, dinci iktidar bir kez daha Washington'daki efendilerine koştı.

Son gelişmeler, ABD'nin YPG öncülüğündeki Demokratik Suriye Güçleri'ne (QSD) Fırat'ın batısına geçme izni verme eğilimini güçlendirdi. Yeni bir kabusa uyanan dinci iktidarın şefleri, kameralar önünde ABD'yi “sert” ifadelerle eleştirirken, perde arkasında ise “Azez-Cerablus hattına SDG girmesin, gelin birlikte IŞİD'den kurtaralım” diye yalvarmaya başladılar.

Son gelişmeler, cihatçı teröre endekslenen Türk devletinin kirli hesaplarının bir kez daha çöktüğünü teyit ediyor. Komşu halklara karşı cihatçı terörü kullanan bu iktidar, içeride ise, “üniformalı cihatçılar”ı emekçilerle Kürt halkının üzerine salmaya devam ediyor.

ABD KÜRTLERLE İTTİFAK MI KURDU?

ABD ile işbirlikçileri tarafından yaratılıp kullanılan cihatçı terör, görünürde artık herkesin hedefindedir. ABD dahil, söylemde herkes IŞİD'in ortadan kaldırılmasını istiyor. Bu böyle olsaydı eğer IŞİD diye bir şey şimdiki kadar kalmazdı. ABD'nin IŞİD karşıtlığı hem sınırlı hem belli hesaplara dayanıyor. IŞİD'e karşı savaş bahanesiyle Suriye'ye giren ABD, aynı bahaneyle PYD ile işbirliğine girişti.

IŞİD'e karşı etkili bir savaş yürüten SDG, ABD desteğinden memnun görünüyor. IŞİD gibi bir vahşiler ordusuna karşı savaşmanın zorluğu ve bu güçlerin anti-emperyalist perspektiften yoksun oluşu ABD ile işbirliğini kaçınılmaz kıldı.

Bu işbirliği, Türkiye ile gerilim pahasına ABD'nin Kürtlerle ittifak kurduğu anlamına mı geliyor? ABD'nin Rojava'da izlediği politikadan dolayı rahatsız olan dinci-ırkçılar olayı böyle yansıtıyorlar. Nitekim AKP şefinden medyadaki tetikçilerine kadar ABD için kendilerinden daha sadık daha aktif bir işbirlikçi olamayacağını tekrarlayıp duruyorlar. “PYD'yi bırak, biz sana yeteriz” mesajı veren dinci-ırkçıların bu çırpınışları ABD karşıtlığından değil Kürt halkına düşmanlıktan kaynaklanıyor. Sadık uşaklık konusunda haklı olsalar da ABD Suriye'de iç dayanak olabileceğini var saydığı PYD ile işbirliğini sürdürüyor.

ABD IŞİD'e karşı etkili bir direniş sergileyen YPG'ye belli bir destek sağlıyor. Ancak bu destek ne bir ABD-Kürt ittifakı olduğu anlamına geliyor ne Kürt halkı ve Rojava'nın diğer halklarının yaşadıkları sorunların çözümüyle bir ilgisi var. ABD, YPG/SDG güçlerini “Suriye politikasında kullanılacak bir koz” olarak gördüğü için destek veriyor. Savaş devam ederken kısmen avantajlar sağlayan bu “destek”, koşullar değiştiğinde felaketlere de yol açabilir. Ortadoğu'daki kanlı yıkımın baş sorumlusu olan bir emperyalist güçten medet ummak, ezilen halkların düşebileceği en büyük yanılsamalardan biridir. Rojava'da PYD'ye destek veren ABD, Türk devletinin Kürt halkına karşı devam eden yıkıcı/kirli savaşına da yeşil ışık yakmıştır. Yani ne bir ABD-Kürt ittifakından söz edi-

lebilir ne Kürt halkının sorunları ABD'nin umurunda...

HALKLARIN ÖZGÜR GELECEĞİ EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELE İLE KURULABİLİR

Irak, Suriye, Yemen gibi bölge ülkelerini yakıp yıkan savaşları başlatan, emperyalistlerle bölgedeki işbirlikçi rejimlerdir. Bu savaşlara bağlı olarak yaratılan cihatçı terörü (IŞİD, El Nusra ve türevleri) bölge halklarının başına bela eden de bu güçlerdir. 80 ülkeden devşirdikleri cihatçı tetikçileri Suriye'de toplayan bu güçler güya şimdi teröre karşı savaşıyorlar. Savaşın Rojava'ya taşınması da bu kapsamda gerçekleşmiştir, dolayısıyla sorumluluğu aynı güçlere aittir.

ABD işbirlikçisi Türkiye, Suudi Arabistan, Katar güdümündeki cihatçılar saldırıya geçene kadar Rojava Suriye'deki savaşın dışındaydı. Bazı yerel çatışmalar yaşansa da bunlar durumu değiştirmede. Yani savaşı Rojava'ya taşıyan bizzat ABD'nin bölgedeki en sadık işbirlikçileridir. Hal böyleyken, Rojava'da “kurtarıcı” havalara giren ABD emperyalizmi, PYD/YPG'ye destek vermeye başladı. Türk devleti sıkıştırırken IŞİD saldırılarının basıncına da maruz kalan PYD ile müttefikleri ABD desteğinden memnun görünüyorlar.

ABD'nin desteği geçici bir süreliğine rahatlama sağlayabilir, ancak bu emperyalist gücün elinin değdiği hiçbir yer yıkım ve kıyımlardan kurtulamamıştır. Kürt halkı dahil ezilen halkların özgür geleceği kurabilmeleri ancak emperyalizme, siyonizme ve gericiliğe karşı birleşik, devrimci bir direnişle mümkün olacaktır.

Yolsuzluk ve rüşvet: Kapitalist bataklığın “nimetleri”

İran'a yönelik ambargoyu delmek suçundan ABD'de tutuklu bulunan Rıza Sarraf soruşturması gündem olmaya devam ediyor. Basına yansıyan haberlerde Rıza Sarraf dosyasında Türkiye ile ilgili gelişmelerin 2 Haziran'daki kefalet talebinin görüşülmesiyle gündeme geleceği, asıl duruşmaların ise Eylül'de gerçekleşeceği ifade ediliyor.

New York Başsavcısı Preet Bharara tarafından, Rıza Sarraf'ın kefaletle serbest bırakılması yönündeki talebinin reddedilmesi için hazırlanan dilekçede 17 Aralık iddianamesi delil gösterildi. Sarraf'ın Emine Erdoğan'ın kurduğu vakfa verdiği para da gösterilen kanıtlar arasında yer alıyor. Savcılığın yaptığı açıklamalarda, Sarraf'ın servetini yalnızca “yatlar ve evler almak için değil”, aynı zamanda “Türkiye'deki yolsuz politikacıları satın almak” için de kullandığı ifade edilirken, Sarraf'ın bildirdiğinin aksine yılda 720 bin doların çok çok üzerinde para kazandığı, Türkiye'de hapisten çıkmak için de rüşvet verdiği ileri sürülüyor. Bu şekilde dosyaya Sarraf ve üst düzey Türkiye yetkilileri -ki bunlar arasında Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan da bulunuyor- arasındaki bağlar girmiş oldu.

Öte yandan bin sayfayı bulması beklenen asıl iddianamede ise 91 Türk, 34 de başka ülke nüfusuna kayıtlı kişilerin bulunduğu, bu Türk isimlerin arasında

eski bakanlar Zafer Çağlayan, Egemen Bağış, Muammer Güler ve Emine Erdoğan'ın vakfının da olduğu basına yansıdı. Bankacılıktan siyasete dek daha pek çok ismin iddianamede yer aldığı belirtiliyor. Sarraf davasından yansıyanlar, Erdoğan başta olmak üzere AKP gericiliği ile Sarraf arasındaki kirli işbirliğini ve yolsuzluk bataklığını bir kez daha gündeme getirmiş oldu.

17-25 Aralık yolsuzluk dosyalarının

Türkiye'de nasıl hasıraltı edildiği ise biliniyor. Yolsuzluk ve rüşvet operasyonunun kilit isimlerinden olan Rıza Sarraf ve onunla kirli ilişkileri tapelerle de sabitlenen AKP'li bakanlar, çok kolay bir şekilde işin içinden sıyrılmışlardı. Yolsuzluk ve rüşvete bulaştıkları ortaya çıkan bakanlar hakkındaki 'Yüce Divan' oylamasından AKP oylarıyla 'ret' kararı çıkarılmış, Rıza Sarraf'a ise 'ihracat ödülü' verilmişti. Bu ödülü Sarraf'a dönemin Başbakan Yardımcısı Numan Kurtulmuş ile Ekonomi

Bakanı Nihat Zeybekci vermiş, ödül törenine Erdoğan da katılarak bir konuşma yapmıştı. Esasında bu, en başındakiyle birlikte AKP'nin ve toplamında yolsuzluk, rant ve yağma düzeninin tablosuydu. Bu tabloya Binali Yıldırım'ın başbakan olarak manidar icraatı olan “Yolsuzlukla Mücadele Kurulu”nun yer aldığı 2015/14 sayılı genelgeyi iptal etmesini ekleyebiliriz. Bu genelgeyle yolsuzluk ve rüşvet skandallarının ayyuka çıkmasının basınçıyla, göstermelik olduğu kuşku götürmez bir şekilde, “Türkiye'de Saydamlığın Artırılması ve Yolsuzlukla Mücadelenin Güçlendirilmesi Komisyonu” adıyla bir kurul oluşturulmuştu. Yeni genelgede bu kurul yok.

Erdoğan ve AKP'si, kapitalizmin bataklığında yeşeren yolsuzluk ve rüşvet gibi “nimetlerden” fazlasıyla faydalanmaktadır. Bu şekilde büyümekte, palazlanmaktadır. Tıpkı kendinden öncelikler gibi... Bu düzende hükümetler ve çevrelerindeki bürokratlar yolsuzluklar sayesinde hem sermaye sınıfının hem de kendi kasalarını doldurmakta, işçi ve emekçilerden elde edilen zenginlikleri ceplerine indirmektedirler. Sermaye düzeni gerçekliğinde başka türlü de olamaz zaten. İşçi ve emekçiler yolsuzluğun, hırsızlığın düzeni olan kapitalizme karşı örgütlenip mücadele etmedikçe bu bataklık kurumayacaktır.

Kürdistan'da yıkım...

Türk sermaye devletinin Kürt halkına yönelik kirli savaşı devam ederken, imhanın boyutları devletin sözcüleri tarafından bir kez daha gözler önüne serildi. Binalı Yıldırım başkanlığındaki 65. hükümetin ikinci Bakanlar Kurulu toplantısı ardından, Başbakan Yardımcısı ve Hükümet Sözcüsü Numan Kurtulmuş gazetecilere açıklamalarda bulunarak devletin Kürdistan'da sürdürdüğü kirli savaşın yarattığı yıkımı itiraf etti. Konuşmasında sokağa çıkma yasakları sırasında beş ilçede 6 bin 320 binanın zarar gördüğünü açıkladı.

Diyarbakır Sur, Şırnak'ın Silopi, Cizre, İdil ilçeleri ve Hakkari'nin Yüksekova ilçesinde zarar gören 6 bin 320 binanın, daire ölçüğünde 11 bin birime karşılık geldiğini söyleyen Kurtulmuş, bu binaların yıkılması ve yeniden imarının maliyetinin de 855 milyon lira civarı olduğunu ifade etti.

GEVER HALKI YİTİRDİĞİ CANLARINA AĞLIYOR

Öte yandan, Hakkari'nin Gever (Yüksekova) ilçesinde 80 günlük yasağın kısmen kaldırılmasının ardından binlerce aile ilçeye geri dönüş yaptı. Kentin girişinde geri dönüşlerden kaynaklı metrelere araç kuyruğu oluşurken, devlet güçleri tarafından harabeye çevrilen ilçede top ve kurşun mermisinin değmediği ev neredeyse kalmamış. İlçedeki devlet ablukası sürerken, aylar sonra kente dönen Geverli kadınlar, kent direnişinde yaşamını yitiren gençler için ağıt yaktı.

DİHA'nın haberine göre, çatışma ve bombardımanın yoğun olduğu Cumhuriyet, Güngör, Dize, Orman, Eski Kışla ve Mezarlık mahallelerinin devlet güçleri tarafından tamamen yerle bir edildiği, evlerinin tamamının ise benzin dökülerek yakıldığı görüldü. Evlerine

dönenler, yalnızca yakmakla kalmayıp aynı zamanda eşyalarının talan edildiğini belirtti.

SOKAKLARDA IRKÇI YAZILAMALAR

Daha önce Sûr, Cîzîr, Silopiya, Hezew (İdil) ve Farqîn'de (Silvan) kentleri harabeye çevirdikten sonra ırkçı yazılamalar yapan devlet güçlerinin Gever duvarlarına da benzer içerikli yazılamalar yaptığı görüldü. Kentte sağlam kalan ev ve iş yerlerinin duvarlarındaki, “Ne mutlu Türk'üm diyene”, “Ya öl ya sev”, “Dinsizler”, “Uzun adam izindegiz” ve “Son leşinize kadar” şeklinde ırkçı ve hakaret içeren yazılar halk tarafından siliniyor.

KENT GİRİŞİNDE “GÜVENLİK” NOKTASI VE BASKILAR

Evlerine geri dönmek için yola çıkan binlerce kişi, ilçe merkezine 30 kilometre kala Yeniköprü Jandarma kontrol noktası, Şemzînan-Gever yolu üzerinde bulunan Harûnan Jandarma Karakolu

ile ilçe merkezi girişinde kurulan polis noktasında durduruluyor. Bu nedenle, kilometrelerce araç kuyruğu oluşurken, GBT dayatmalarının yanı sıra fiziki arama baskısı da uygulanıyor.

CİZRE'DE “KAMULAŞTIRMA” SONRASI YIKIM BAŞLADI

Türk sermaye devleti, çatışmaların durduğu bölgelerde de “kamulaştırma” kararının ardından yıkımlara başladı. Şırnak'ın Cizre ilçesi'nde bulunan Nur Mahallesi'nde kaymakamlık tarafından alınan “kamulaştırma” kararı çerçevesinde 1 Haziran sabahı yıkım ekipleri çalışmaya başladı. Akrep tipi zırhlı araçların korumasında mahalleye gelen 3 kepçe, Kolami Sokak'taki binaların yıkımına başladı.

Çok hasarlı olmayan binaların dahi yıkılması karşısında mahalle sakinleri tepkilerini gösterdi. Devletin ilçeyi başlarına yıktığını söyleyen mahalleliler, gidecek başka yerleri olmadığını belirterek “Evimizi başımıza da yıksalar çıkmayacağız” dediler.

Haziran Direnişi

3. yıldönümünde selamlandı

Haziran Direnişi 3. yıldönümünde, İstanbul, Ankara, İzmir, Mersin ve Adana'da yapılan eylem ve etkinliklerle selamlandı.

İSTANBUL

29 Mayıs günü Abbasağa Parkı'nda yapılan etkinliğin gündüz programında forum yapıldı. Forumda, duygu ve düşünceler paylaşılırken Haziran Direnişi'nde katledilenlerin aileleri sahneye çıkarak kitleyi selamladı. Aynı zamanda Taksim Dayanışması ve Barış İçin Akademisyenler adına konuşmalar yapıldı.

19.00'da başlayan akşam programında; Ortadoğu'da, Kürdistan'da estirilen kirliliğe, Suriş, Ankara katliamları, Haziran Direnişi'ndeki katliamlar, baskı, yasak ve gerici teşhir edilerek sahne Heybe Şiir Topluluğu'na bırakıldı. Sonrasında müzik ve halaylarla etkinlik devam ederken, sırayla Pınar Aydınlar, Grup Emeğe Ezgi, Ferhat Tunç ve Şenol Akdağ sahne aldı.

Türk sermaye devletinin "Gezi" korkusu ve acizliği **31 Mayıs günü** tekrar gözler önüne serildi. Gezi Parkı'nda yapılacak eylem öncesinde, gece geç saatlerde "yasak" hazırlıklarına başlanarak polis bariyerleri Taksim'e getirildi. Gün içerisinde ise Gezi Parkı tamamen kapatılırken Osmanbey'den Şişhane'ye kadar belli noktalara çevik kuvvet ve TOMA'lar konuşlandırıldı.

Saat 19.00'da Mimarlar Odası önünde ve İstiklal Caddesi üzerinde toplanarak meydana doğru yüründü. Zambak Sokak köşesinde yürüyüş polis barikatıyla kesilirken burada Haziran Direnişi'nde katledilenler için saygı duruşu yapıldı. Sonrasında konuşan Mücella Yapıcı, polis barikatını ve yasakları teşhir ederek Gezi Parkı'na girene kadar basın açıklaması yapmayacaklarını söyledi. Taksim Dayanışması'nın 27 Mayıs'taki açıklamasını okuduktan sonra ise Taksim Dayanışması eylemin sonlandırıldığını duyurarak dağılma çağrısı yaptı.

Kitle dağılmayarak Galatasaray Lisesi yönüne doğru yürüyüşe devam ederken polis tacizleri ve "saldırı" tehditleri devam etti. Bir süre sonra saldırıya geçen polisin cop ve tekmelerle saldırısına kitle de yumruk ve tekmelerle karşılık verdi. Polis basın emekçilerini de hedef aldı. Polisin tamamen dağıtamadığı kitle, önce Galatasaray Lisesi'ne ardından da Tarlabası Bulvarı'na kadar sürüldü. Plastik mermiyle polis saldırısı devam ederken kitle Tarlabası Bulvarı'na geldik-

ten sonra dağılarak eylemi sonlandırdı.

ANKARA

31 Mayıs günü ADAD, Alinteri, Akader, DHF, Devrimci Parti, ESP, Halkevleri, HDP, SODAP, Kaldıraç ve Partizan'ın çağrısıyla Yüksel Caddesi'nde toplandı. "Gezi Üç Yaşında, Mücadele Sürüyor / Ethem'in ailesi ve yoldaşları" pankartının açıldığı eylemde, coşkulu sloganlarla Sakarya Caddesi'ne yürünerek burada basın açıklaması yapıldı.

Ethem'in ailesi ve yoldaşları adına yapılan açıklamada Gezi Parkı'nın talana açılmasıyla başlayan direnişin, sağlam örgütsel karakter kazanmadığı için süreklileşemediğine dikkat çekildi. İşçi sınıfının direnişlerinden Kürt halkının Botan'daki direnişine değinilerek "Bizde bu güç var ve bu sokaklar yine Ethemler'in cesareti, tutkusu ve aydınlık yürekleriyle ışılacak" ifadeleriyle açıklama sonlandırıldı. Açıklama okunduğu sırada provokasyon girişiminde bulunan bir faşist alandan uzaklaştırıldı.

Basın açıklamasının ardından HDP Dersim Milletvekili Alican Ünlü söz alarak zulme karşı direniş vurgusu yaptı. Birçok ilerici, devrimci kurumun ve demokratik kitle örgütlerinin yer aldığı eylemin ardından Kuşulu Park'a geçilerek burada forum ve sinevizyon gösterimi yapıldı. Halaylarla etkinlik sonlandırıldı.

Polisin katlettiği Ethem Sarısülük için **1 Haziran günü** vurulduğu yerde anma yapıldı. Ethem'in vurulduğu 17.37'de

saygı duruşuyla başlayan eylemde, Ethem'in annesi söz alarak orada bulunan herkesin birer Ethem olduğunu söyledi. Ethem'in ve Gezi şehitlerinin katledilmesinin üzerinden 3 yıl geçmesine rağmen unutulmadıklarını söyledi.

Sonrasında ortak basın metni okundu. Ardından Ethem'in avukatı Kazım Bayraktar söz alırken, hukukun adaletin olmadığını vurgulayarak, yargının Ethem'in katledilmesi davasında aldığı tutumu teşhir etti.

İZMİR

İzmir Emek, Barış ve Demokrasi Güçleri tarafından **31 Mayıs** günü, Gündoğdu Meydanı'nda yapılan eylemde direniş selamlandı ve direniş sürecinde katledilenler anıldı. Eylemde "Eşitlik, adalet, özgürlük için daha fazla Gezi, daha fazla direniş!" ve "Mücadele gücümüzü emeğimizden, direnme gücümüzü torunlarımızdan alıyoruz!" pankartları açıldı.

Saygı duruşu ile başlayan eylemde ortak metni TMMOB İK Temsilcisi Melih Yalçın okuyarak "eşitlik, adalet ve özgürlük için daha fazla Gezi'nin ve direnişin olması gerektiğini" söyledi. Haziran Direnişi'nin başlama nedenini ve sürecini anlatan Yalçın, gün içerisinde Mimarlar Odası'na yapılan baskına da değinerek saldırıyı protesto etti. Nurhak'ta şehit düşen devrimcileri de anan Yalçın, AKP iktidarının devrimci geleneği yok edemediğini belirtti. Denize karanfillerin atılması ardından eylem sona erdi.

MERSİN

Eylem için **1 Haziran** günü, Forum havuz başında toplanıldıktan sonra Barış Parkı'na yapılmak istenen yürüyüş polis barikatıyla engellendi. Polisle yapılan görüşmelerden bir sonuç çıkmazken, Forum AVM'nin başka bir noktasında bulunan Sanatçılar Parkı'na doğru yürüyüşe geçildi.

Forum AVM'nin altından geçilerek Sanatçılar Parkı'na gelindikten sonra burada basın açıklaması yapıldı. Açıklamada çetelere, katillere barikat kurmayanların Haziran Direnişi'ni ve bu süreçte katledilenleri anmak isteyenlere barikat kurması teşhir edildi.

ADANA

Atatürk Parkı'nda saat 18.00'de başlayan, BDSP, TÖP-G, EMEP, SYKP, Kaldıraç, Halkevleri ve Partizan'ın katıldığı eylemde TMMOB İKK pankartı ve "Eşitlik, adalet ve özgürlük için daha fazla Gezi daha fazla direniş! / Adana Emek ve Demokrasi Güçleri" yazılı ozalit açıldı. Saygı duruşunun ardından basın metnini Adana Eğitim Sen Başkanı Ahmet Karagöz okudu.

Haziran Direnişi'ndeki devlet terörünün bugün de devam ettiğinin vurgulandığı, katillerin yargı eliyle korunduğu belirtilen açıklamada Mimarlar Odası'na yapılan saldırı da kınandı. Açıklama "Yılgınlık yok mücadeleye devam!" sözleriyle noktalandı.

Dinsel gericiliğin ve şovenizmin panzehiri sınıf mücadelesidir!

Son dönemde gündeme oturan ve toplumdaki kırılma hatlarından biri olan laiklik tartışmaları, laik-anti-laik çatışmasını tekrar gün yüzüne çıkarmıştır. TBMM Başkanı tarihsel olarak özlemini duyduğu gizli amacını çok samimi bir şekilde dile döktü. Bu özlemini, burjuva devletin zaten hiçbir zaman laik olmadığı, Diyanet'in varlığının buna kanıt olduğu gerekçeleriyle açıkladı. Devletin zaten laik olmadığı konusunda haksız da değil. Fakat burada bir kez daha ikiyüzlü gericilerin, mevcut gerçekleri çarpıtarak kendi lehlerine kullanma ustalığı sergilenmiş oluyor.

Laiklik tartışmalarını ele alırken, diğer tüm toplumsal sorunlarda olduğu gibi tarihsel ve sınıfsal bağlamından koparmadan ele almalıyız. Din, insanlık tarihinin belli bir evresinde insan topluluklarının doğadaki olayları anlamlandıramadıklarında ve bu olaylar karşısında çaresiz kaldıklarında ortaya çıkmış bir olgudur. Din, sınıflı toplumların ortaya çıkmasıyla kurumsallaşmış ve tarihin belli bir evresine gelindiğinde tüm toplumsal zenginliğe el koymuş, kitleleri sömürü aracına dönmüştür. Bu durum karşısında ise burjuvazi, kendi gelişiminin önünde bir engele dönmüş din kurumuna karşı, din ve vicdan özgürlüğünü kendine referans olarak kiliseye savaş açmış ve ona ait mülkiyete el koymuştur. Ta ki kendi egemenliğini kurana kadar... Burjuvazi, iktidarını sağlamlaştırdıktan sonra dine farklı biçimler vererek kitleleri uyuşturmanın önemli bir aracına dönüştürmüştür.

Burjuva devletlerin yasalarında laik devlet ve laik eğitim varlığını sürdürürken, toplumsal yaşamda ve eğitim-

de ise dinsel inançlar etkili olmaktadır. Devletler, bu durumu bilinçli olarak yaratmaktadır. Çünkü burjuva devletler, açık sömürü üzerine kurulu olan düzenlerini ancak din gibi köklü bir kurumla gizleyebilir.

Emperyalizm sömürü sisteminin dünyaya yayılmasıdır. Bu yüzden, siyasal gericilik bu dönemde hâkim hale gelmiştir. Siyasal gericilik; ırkçılık, şovenizm ve dinsel gericilikle birlikte toplumun hayatını ve bilincini abluka altına alır. Özellikle neo-liberal politikaların uygulanmasıyla sömürü pervasızlaşmıştır. Tam da bu dönemde dinsel gericilik artmıştır. Devletler, zaman zaman şovenist histeriyi, zaman zaman da dinsel gericiliği -ki birinden diğerine geçiş hiç de zor değildir- devreye sokup toplumun kendi amaçlarına uygun bir şekilde atomize ve mobilize olmasını sağlayarak, toplumda tebaa mantığını ve çaresizlik hissini yaygınlaştırıp derinleştirirler. Buna paralel olarak örgütsüzlük, temel kural haline gelir.

Burada sorulması gereken sorular şunlardır: *Bir sistem neden dinsel gericiliğe ihtiyaç duyar? Dinsel gericiliği var eden ve besleyen nedir?*

Dinsel gericiliği var eden, besleyen ve ona zemin hazırlayan, kapitalist sömürü ilişkilerinin ta kendisidir. Dinsel gericilik ve şovenizm, burjuvazinin işçi ve emekçilere karşı kullandığı bir silahtır. Sebep değil sonuçtur. Bu durumda, tek başına dinsel gericiliğe karşı savaş, sonuçlara karşı verilecek savaştır. Sınıfsal zemininden koparılmış bir savaştır.

Laiklik ve eğitimin laikleşmesi, sınıfsal mücadelenin konusu yapılmalı ve

sınıfsal bağlamından koparılmamalıdır. Kamu emekçilerinin mücadele sahnesine çıktığı gündən beri savunduğu parasız ve kamusal eğitim mücadelesi temel alınmalı, toplumun değişik kesimleri kucaklanmalıdır. Kutuplaşmanın bu kadar derinleştirildiği bir dönemde, emekçileri birleştiren bir mücadele programı en acil ihtiyacımızdır. Parasız ve kamusal eğitim talepleriyle emekçilerin birlikteliği sağlanarak burada elde edilen her başarı, bilimsel, laik ve anadilinde eğitim mücadelemize manivela olacak, güç katacaktır.

Son süreçte yaygınlaşan dinsel eğitimin ve gericiliğin yaygınlaştırılmasıyla birlikte, onun sonuçlarından biri olan taciz, tecavüz, erken yaşta evlilik vb. olaylar da gittikçe yaygınlaşmaktadır. Var olan bu sonuçlar üzerinden bazı yapılar ve bunların KESK ve bağlı sendikalar içindeki izdüşümü bazı sendikal gruplar, tüm mücadelelerini bu alana hasretmektedirler. KESK ve bağlı sendikaları da bu yönde mücadele etmeye çağırılmaktadırlar. Elbette ki biz, dinsel gericilikle mücadele edilmesin demiyoruz. Laik yaşam ve laik eğitim talebini savunuyoruz. Ancak burjuva siyasal sistemin yarattığı sonuçlarla bile mücadele ederken sınıfsal bağlamda ele almamız ve bu sorunları toplumsal maddi zeminine oturtmamız gerektiğini söylüyoruz.

Dinsel gericiliğin ve şovenizmin panzehiri, sınıf mücadelesidir. Laiklik mücadelesi, sınıfa karşı sınıf perspektifi ile ele alınmalıdır. Yoksa laiklik mücadelesi, düzen içi laik/anti-laik çatışmasının bir parçası olmaktan öteye gitmez.

SOSYALİST KAMU EMEKÇİLERİ

İşçilerin Birliği Pikniği düzenlendi

İşçilerin Birliği Derneği 29 Mayıs günü İstanbul'da "İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Pikniği" gerçekleştirdi.

Küçükçekmece, Gaziosmanpaşa, Şahintepe ve Bakırköy'ün farklı noktalarından kalkan servis araçlarının piknik alanına ulaşmasının ardından ortak sofralar kurularak kahvaltı yapıldı. Kahvaltının ardından etkinlik programı başladı.

Devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşunun sonrasında Murat Bektaş sahneye davet edilirken hep birlikte türküler söylenerek halaylar çekildi.

Ardından İşçilerin Birliği Derneği adına yapılan konuşmada son dönemde sermaye devletinin işçi ve emekçilere yönelik saldırıları, içeride ve dışarıda yürütülen kirli savaş politikaları, devrimci ve ilerici güçlere yönelik baskılar üzerinde duruldu. Tüm bu saldırılar karşısında direnmenin önemi vurgulanarak "işçilerin birliği halkların kardeşliği" mücadelesini bünyütme çağrısı yapıldı.

Konuşmanın ardından oyunlar oynanırken çocuklar için dans atölyesi gerçekleştirildi. İşçilerin Birliği Derneği tiyatro ve folklor atölyelerinin hazırladığı oyunlar sergilendi. Ayrıca çocuklar da dans atölyesinde öğrendikleri oyunu sergilediler.

Öğlen yemeğinin ardından işçi forumu gerçekleştirildi. İşçi forumunda yapılan tartışmalar ve öneriler kapsamında 15-16 Haziran vesilesi ile işçi forumu örgütlenme kararı alındı. Piknik hep birlikte söylenen işçi marşları ve çekilen halaylarla sonlandırıldı.

Direnişçi Kastaş, Avon ve maden işçileri işçi forumunda gündemleştirildi. Ayrıca Kastaş işçileri için başlatılan kampanya kapsamında imza toplandı.

Açılan Eksen Yayıncılık standında Kızıl Bayrak, Ekim Gençliği, Liselilerin Sesi dergisi ve "Greif Direnişi: Sınıf Hareketinin Devrimci Geleceği" kitabının satışı gerçekleştirildi.

KIZIL BAYRAK / KÜÇÜKÇEKMECE

"KESK'in" güvenlik...

KESK'in çağrısıyla 28 Mayıs'ta İstanbul Bakırköy meydanında laiklik ve iş güvencesi mitingi gerçekleştirildi. Katılımın zayıflığı dışında cansız ve ruhsuz bir mitingdi. Mitinge katılan kitlenin ruh hali cansızlığın bir yanısırdır. Fakat asıl yanı tertip komitesinin mitingi organize ediliş biçimidir. Yapılan anonslardan polis arama noktalarına kadar mitinge katılanların iradesini hiçleştirmeye hizmet eden tutumlar bizzat tertip komitesi tarafından sergilenmiştir.

İRDESİNİ POLİSE TESLİM EDEN TERTİP KOMİTESİ

1 Mayıs'ta "güvenlik" gerekçesiyle polisin üç farklı noktada arama yapmasını isteyenler Bakırköy'de yapılan son mitingde de benzer bir talepte bulunmuşlar.

İşin garip olan yanı ise, tarihi devrimci ve ilericilere dönük katliamlarla dolu olan polise güvenmeleri ve "güvenliği" bu katiller sürüsüne teslim etmeleridir. Neden böyle yaptıkları sorulduğunda ise "Ankara'nın şokunu hala atlataamadık", "Polis ne kadar yakın olursa bomba patlatamazlar" vb. gibi gerekçeler sunulmuştur.

Peki, bu beylere sormak isteriz. Ankara, Suruç, Diyarbakır... bombalarını kimin patlatacağını dahi bilen polis, bombaların patlamasını neden önlememiştir. Hadi diyelim geriye dönüp bakmıyorsunuz, son dönemlerde ortalara saçılan belgelere de mi bakmıyorsunuz?

Bunları da geçelim, sermaye düzeni kendi çıkarı için kendi uşaklarını dahi feda etmeyi göze alacak kadar aşağılık bir yapıya sahiptir. İhtiyaç duyduğu zaman polislerin yada diğer uşak takımının ortasında da bomba patlatmaktan çekinmez. Tarihimizde bu gibi olayların sayısızca örneği bulunmaktadır. "Polisler etrafımızda olursa bomba patlatamazlar" diyenler bu gerçeklere yabancı olmasalar gerek.

MİTINGDE NELER OLDU!

Miting alanına yaklaşık 500 metre uzakta belirlenen toplanma noktasına girmek için polis aramasından geçiyorsunuz. Alana kadar 500 metrelik kesim polis bariyerleriyle çevrilmiş. Bariyerlerin dışında her 5 metrede bir polisler duruyor. İlk noktadan sonra polis göz yummazsa alana arama noktası dışında girmek imkânsız. Buna rağmen bir arama noktasıyla yetinilmemiş. Miting tertip komitesinin özel isteği üzerine 2 arama

noktası daha oluşturulmuş. Yürüyüş yolunun yarısına gelindiğinde ikinci arama noktasından geçiyorsunuz. Miting alanına geldiğinizde ise üçüncü bir arama noktasıyla karşılaşıyorsunuz.

Yürüyüş yolu boyunca KESK aracı kitlenin ruh halini belirleyecek anonslar yapıyor. Anonslarda "arkadaşlar hiç kimse arama noktalarında problem çıkarmasın. Üzerini aratsın" vb. anonsları sıklıkla yapılıyordu. BDSP kortejinin "Kürdistan faşizme mezar olacak!", "Nusaybini unutmama, unutturma!" sloganlarını atması polisten önce KESK görevlilerini hareketlendirdi. Ses aracı polisin belirlediği sınırların dışına çıkmamayı öğütlemekten başka bir anlama gelmeyen anonslarını yoğunlaştırdı. Sloganlar atıldığında dikkat çeken başka bir yanı ise, hemen HDP korteji ve çeşitli siyasi kurumların kortejinin yanında olmamıza rağmen bu ülkede katliamlar yaşanmıyormuş gibi hiç birinin bu gerçekleri ifade eden slogan atmamasıydı.

Kafese dönüştürülmüş bir yerde yürüyüş yapmak yetmezmiş gibi, bir de böylesi anonsların yapılması sinik bir ruh halinin daha hakim olmasına yarıyordu.

"Faşizme karşı omuz omuz!" sloganıyla son arama noktasına yaklaştığımızda ise "kraldan daha kralcı" olan tertip komitesi ve KESK görevlileri yanımıza yanaşarak çeşitli uyarılarda bulunmaya çalıştılar. Bu da bardağı taşıran son damla oldu. Arama noktasının önünde kortejimizi durdurarak tertip komitesiyle bu tutumları üzerine konuşmak için yanlarına gittik.

"Bu üç arama noktası nedir?", "Zaten aranarak yürüyüş koluna girdik, siz bu kadar arama noktası kurulmasını isteyerek polisin tacizine zemin hazırlamış oldunuz" denildiğinde "güvenlik için" yanıtını verdiler. Ankara vb. katliamları ve polisin kimliğini hatırlattığımızda ise "işinize

gelmiyorsa gelmeyin, geliyorsanız da belirlediğimiz kurallara uyacaksınız. Buraya gelen herkes bu güvenlik denetiminden geçecek" gibi ifadeler kullandılar. Son olarak "İradenizi polise teslim etmişsiniz, bu zihniyet gericiliğe karşı hiçbir şey yapamaz. Biz bu kadar çok noktada üzerimize aratmasak provokasyon çıkarmanız diyeceksiniz. Ama asıl provokasyon yaratan sizin bu tutumunuzdur. Herhangi bir sorun yaşarsak sorumlusu da sizsiniz" diyerek son arama noktasına girdik.

İki noktada arama yapan polisin burada daha keyfi bir tutum sergilemesi üzerine tepki geliştirdiğimizde karşımıza ilk olarak tertip komitesi görevlileri çıktı. Yapılan tartışmada polis dahi tamam geçin demek zorunda kaldı. Kraldan çok kralcı olan tertip komitesi bileşenleri ise polise talimat verircesine "buradan bir kişi dahi üzerini aratmadan içeri geçmeyecek" ifadelerini kullandı. Bu tutumunu eleştirdiğimizde ise "güvenlik gereği bu olacak işinize geliyorsa" ifadelerini kullandılar. "Mesele güvenlikse neden herkesi polise üç kere arattırıyorsunuz. O zaman siz güvenlik kontrolü yapın. Üzerimizi KESK görevlileri arasın" dedik. "Hayır, polis arayacak o kadar" diyerek polisleri kışkırtan tutumlarını sürdürdüler. Daha sonra kortejdeki herkese müdahaleye varan tutumlar sergilediler, bunun üzerine KESK temsilcilerine siz bu kortejdekilere ne yapacaklarını söyleyemezsiniz, bu tutumlarınızla provoke ediyorsunuz denilerek kortejin etrafından uzaklaştırıldılar.

Kortejin yarısının polis ve KESK'lilerden oluşan barikatın arkasına geçtiği bir anda birkaç yoldaşımızı gözaltına almak için polis saldırıya geçti, bunun üzerine "Katil devlet hesap verecek!" sloganı atıldı. Slogana ilk müdahaleyi yapan yine KESK'in tertip komitesi ve görevlileri oldu. Hangi sloganı atacağımıza biz karar

veririz denildiğinde ise KESK görevlileri "bu sloganlar yasak" diyerek müdahalelerini sürdürdüler. Garip olanı ise atılan slogana polisin değil de EMEP ve yurtseverlerin ağırlıklı olduğu tertip komitesinin ve KESK görevlilerinin müdahale etmesidir...

Miting üzerine söylenecek çok söz var. Fakat söylenmesi gereken şu ki, bu yaşananlar anlık bir mesele değildir. Bir anlayışın sonucudur. Liberal reformizmin dip noktasını temsil eden bu anlayışın temsilcileri, iradesini polise teslim etmekte hiçbir sakınca görmüyorlar. Bununla da yetinmeyerek devletin ilgili kurumlarının kendilerine çektiği ayarı devrimci ilerici kurumlara çekme görevine soyunuyorlar...

SONUÇ OLARAK;

Gericiliğin arttığı böylesi bir atmosferde yapılacak her kitle etkinliğinde güvenlik önlemi almak önemli bir yerde duruyor. Fakat şu bilinmelidir ki, işçi sınıfı ve emekçilere düşman bu düzenin hiçbir kurumu kitlelerin güvenliğini sağlamaz. Kitle eylem ve etkinliklerini organize eden kurumlar kendi güvenliklerini oluşturacak organizasyonlar yapmalıdır. KESK üç noktaya, ya da 5 noktaya arama noktası kursa eminiz ki hiç kimsenin itirazı olmayacaktır. Sorun olan bunu polisten rica etmesidir. Polis doğal olarak arama noktalarında bomba vb. aramaktan ziyade bildiri, dergi, pankartları kontrol etmek, hangisini alana alıp almayacağına karar vermek ve katılanları iradesizleştirmek gibi işlerle meşgul oluyor. Mitinge katılanlara "benim belirlediğim sınırın dışına çıkmayacaksın" mesajı veriyor. Polis bariyerleriyle çevrili alan içinde 3 farklı arama noktası kurulmasını isteyenler de polisin bu tutumuna zemin hazırlamış oluyorlar...

İSTANBUL'DAN BİR KIZIL BAYRAK OKURU

“Taleplerimiz karşılanana kadar mücadeleye devam edeceğiz!”

Avcılar Belediyesi'nde direnişlerini sürdüren temizlik işçileriyle konuştuk.

- Örgütlenme süreciniz nasıl başladı?

- Sürecimiz 2 ay önce başladı. Sendikalaşma nedenlerimiz ise yaşadığımız sorunlar. En önemlisi maaşlarımız sürekli geç veriliyor. Arkadaşların çoğu kiracı, kiralılarını ödemekte güçlük çekiyorlar. Kredi borçları, başka borçlar derken ekonomik olarak iyice dibe vuruyoruz ve geçinmek mümkün olmuyor. Ayrıca çalışma şartlarımız çok ağır. Sağlıksız koşullarda çalışıyoruz, çalışırken çavuşlardan sürekli baskı görüyoruz. Her gün “acaba yarın ne olacak, nasıl olacak, nasıl çalışacağız, hangi bölgede çalışacağız” diye düşünmekten bıktık. Her gün farklı bir bölgeye gönderilebiliyorsun. Akşam başımızı yastığa koyduğumuzda hep bunları düşünüyoruz. Ya da ne zaman işten atılırız acaba diye... Bu insanın psikolojisini bozuyor. Tabii bir de herkesin bildiği bir taşeron sistemi var. Tamamen keyfi uygulamalar var ve üst işveren neredeyse hiç denetlemiyor alt işvereni. İşçilerin de tüm bu çalışma koşullarına karşı başka çaresi kalmamıştı; tek kurtuluş sendikalaşmak, örgütlenmekti.

- Temizlik işlerinde kaç işçi çalışıyor, şu an örgütlülük ne durumda?

- Avcılar Belediyesi temizlik işleri “Tomurcuk” adlı taşeron firmada. Biz örgütlenmeye başlarken 614 işçi vardı. Biz 400 üyeye 20 Mayıs'ta çoğunluk tespiti yapıp yetki başvurusu yaptık. Aynı gün akşam mesai bitimine yarım saat kala 3 işçi işten çıkarıldı. Buna karşılık gece vardiyasında fiili iş durdurma oldu. Sabah vardiyası da iş durdurunca büyük bir eylem oldu. Çöpler toplanmadı. 4. gün maaşları yatırdılar. Orada atılanlar işe alındı, şimdi buradaki arkadaşlarımızın işe geri alınması için mücadelemiz sürüyor. Çoğunluğu sağlamış durumdayız ve yetki bekliyoruz. Yetki başvurusundan sonra da birçok işçi arkadaşımız sendikaya üye

oldular. Yetki başvurusundan sonra belediye de yeni işçi alımları yaptı. Şu an temizlik işleri bünyesinde 800 civarında işçi çalışıyor. İşçi alımlarının nedenine dair kesin bir bilgimiz yok ama her şeye hazırlıklıyız.

- Bu süreç işçilerde nasıl değişiklikler yaptı?

- İşçiler eskiden çok rahatından sendikalı olduklarını söyleyemiyorlardı. Artık her yerde rahatlıkla sendikalı olduklarını ifade ediyorlar. Kendilerini gayet haklı ve meşru görüyorlar. Birlik olduklarında neler başarabildiklerini gördüler. Yani bu süreçte bir özgüven kazandı işçiler.

- Örgütlenme sürecinde ne tür zorluklarla karşılaştınız?

- Örgütlenme başladığı anda sahadaki çavuşlar işçiler üzerindeki baskıyı daha fazla arttırdılar. Sendikadan istifa etmeleri için sürekli baskı uyguladılar. İşçileri çapraz sorgulara aldılar ve bir işçiye “şu arkadaşın senin adını verdi”, ona da “öteki arkadaşın senin adını verdi” diyerek işçileri birbirlerine düşürmeye çalıştılar. Bu baskıları sonuç vermeyince de işten atılmaya başladılar. Sendikal faaliyette aktif olan 32 işçi işten atıldı. Şu an direniş

çadırında 25 işçiyiz. 7 işçi baskılara dayanamayarak noter kanalıyla “Ben sendika üyesi değilim” kağıdı imzalayarak istifa ettiler. Eylem zamanlarında işçilerin yerine amirler, memurlar şoför olarak çöp toplamaya çıktılar. Eylemi boşa düşürmeye çalıştılar ancak baktılar bu iş o kadar kolay değil, bunu onlar da gördüler.

- Neden bu kadar baskı olduğunu düşünüyorsunuz?

- Belediye sektöründe temizlik işleri en önemli birimdir. Her bölümün ayrı bir önemi var ama temizlik işleri kilit önemde bir birim. Temizlik işçilerinin ellerinde makinalar var, üretimden gelen büyük bir güç var. Nurettin Sözen zamanında belediye işçilerinin, temizlik işçilerinin büyük bir eylemi olmuştu. Çöpler dağ gibi birikti. Tüm belediyeler böyle bir tabloyla karşılaşmaktan korkuyorlardır.

- Direnişe yönelik destek ve dayanışma ne durumda?

- Çadıra gelip soranlar çok fazla. Gelen herkese kendimizi anlatıyoruz. Süreci bizden dinliyorlar. Birçok insan desteklerini belirtiyorlar. Az da olsa tepki gösterenler var. Partiyi yıpratmanın diyorlar. CHP il ve ilçe yönetimleri sizi destekliyoruz diyorlar ama o kadar,

sadece söylüyorlar. Belediye başkanı itese bir dakikada çözer meseleyi. Yani pratikte bir destek görmedik. Biz bunun partilerle ilgili olmadığını, bunun bir emek mücadelesi olduğunu anlatıyoruz bu yönlü soru soran herkese. Birkaç kez eylem yaptık. Yaptığımız eylemlere Avcılar halkının bir duyarlılığı var. Ama biz sınıfın asıl unsurlarından ciddi bir destek görmedik. Bizim emek dostlarından ve sınıf örgütlerinden daha fazla destek görmemiz gerekiyor. Temizlik işleri meselesinin daha fazla önemsenmesi ve daha fazla öne çıkarılması gerekiyor. İstanbul'un neredeyse tüm belediyelerinde temizlik işçileri örgütsüz. Bu özel bir politika. Bir emek örgütünün Avcılar'da kullandığı duvar gazetesi çok ses getirdi. Tüm emek örgütlerinin böyle çalışmalar yapması gerekiyor. Yoksa mesele sadece dergi getirmek, ziyaret etmek meselesi değil. Devrimci olmayıp, kendisine devrimciyim diyenlerin elinden bu argümanı almak lazım. Bunda da devrimciler, sosyalistlere çok iş düşüyor. Bu da bizim devrimci-sosyalist basına, sınıf örgütlerine eleştirimizdir.

- Son olarak neler söylemek istersiniz?

- Biz temizlik işçileri olarak güçlüyüz. İstersek birçok şey yapabiliriz. Mahallelere, bölgelere dağılabiliriz, afişler vs. yapabiliriz, farklı eylem biçimleri uygulayabiliriz. Şu an yapabileceklerimiz çok azını yapıyoruz. Sürecin durumuna, gidişatına göre biz de eylemlerimizde değişiklikler yapacağız. Taleplerimiz belli ve net. Sendikamızın tanınması ve atılan bütün arkadaşlarımızın işe geri alınması. Bu 2 temel talebimiz karşılanana kadar mücadeleye devam edeceğiz.

İşçi sınıfına mücadele çağrısı ulaştırılıyor

İşçi sınıfı, sermaye tarafından çok yönlü saldırılarla karşı karşıyayken, işçi sınıfına mücadele çağrısı da ulaşmaya devam ediyor.

Yerel işçi gazetesi GREV'in Mayıs sayısı, servis güzergahlarında işçilere ulaştırılıyor.

Sabah ve akşam vardiyalarının servis

saatlerinde Gebze ve Çayırova'nın servis güzergahlarının birçoğunda GREV'in dağıtımı yapıldı.

Gazetenin bu sayısında; kiralık işçilik yasaının kapsamının anlatıldığı, metal fırınasının yıldönümünün selamlandırıldığı, direnişlerden ve fabrikalardan haberlerin aktarıldığı yazılar yer alıyor.

Kayseri Organize Sanayi Bölgesi'nde ve işçi servis güzergahlarında Kayseri İşçi Bülteni'nin Mayıs sayısının yaygın dağıtımı gerçekleştirildi.

Kölelik ve kıdem tazminatının gaspını içeren saldırılar konusunda işçilerle sohbetler gerçekleştirildi.

Dağıtım sırasında 15-16 Haziran Direnişi ile ilgili olarak 19 Haziran Pazar günü yapılacak söyleşiye işçiler davet edildi.

İş mahkemeleri kanun tasarısı: Yargının piyasalaştırılması

Siyasal iktidar gündemindeki İş Mahkemeleri Kanun Tasarısı'yla işçi sınıfına yeni bir saldırıya hazırlanıyor. Neo-liberal politikaların uygulanması misyonu ile yüklü siyasal iktidar, burjuvazinin kendisine çizdiği rotadan milim sapmıyor. İşçi sınıfının yüzyıllardır mücadelesi ile kazandığı haklarına bir bir el koyuyor. Özel istihdam bürolarının yasalasmasından sonra, şimdi sıra yargılama süreçlerinin neoliberal saldırılara uyumlu hale getirilmesine geldi. İş Mahkemeleri Kanun tasarısı ile haklar tırpanlanmak, yargı içtihatları yok edilmek isteniyor.

Bu tasarı yıllardır alışık olduğumuz üzere bir torba yasa düzenlemesidir: İş Mahkemeleri Kanunu tümü ile değiştirilmekte, mevcut İş Kanunu ve Arabuluculuk Kanununda değişiklik yapılmaktadır. 2012 yılında yürürlüğe giren Arabuluculuk Kanunu ile istediği performansı(!) yakalayamayan siyasal iktidar çareyi bulmuştur: Tüm iş davalarında zorunlu arabuluculuk.

Feodalizmi ortadan kaldırarak yeni bir sistem inşa ederken burjuvazinin en iddialı söylemlerinden birisi, herkesin(!) bağımsız ve tarafsız olarak devletin mahkemelerine başvuru hakkını arayabileceğine dair söylemidir. Sistem esasında bu temel üzerine oturtulmakta, herkesin eşit olduğu, temel haklara sahip olduğu ve bu hakların mahkemelerce korunacağı iddia edilmekteydi. Bu söylemlerin kocaman bir yalandan ibaret olduğunu işçi sınıfı yüzyıllardır deneyimlemekte, buna karşı özgürlük ve eşitlik mücadelesini sürdürmektedir. Neo liberal politikaları bir bir hayata geçiren burjuvazi ise artık -eski- söylemlerini terk etmekte, yargıyı devlet tekelinden alarak piyasaya sunmaktadır. Arabuluculuk yargının

piyasalaştırılmasının en temel göstergelerindendir.

Tasarı ile tüm işçi-işveren uyuzmazlıkları için zorunlu arabuluculuk getirilmekte, işçilerin mahkemeye başvuru hakkı ortadan kaldırılmaktadır. Arabulucu, sulh metni oluştururken yasalardaki hiçbir hak ile bağlı kalmak zorunda değildir. Arabulucunun yetkileri de genişletilerek sınırsız bir uzlaşma sağlama yetkisi sağlanmaktadır. Uzlaşmayan taraflara çözüm önerisi(!) getirme hakkı elde etmektedir. Fabrikalarda-atölyelerde patronun verdiği kadar alabilen örgütsüz işçiler, şimdi arabulucunun verdiği kadar emeğinin karşılığını alabilecek ya da hiç

alamayacaktır. Her türlü anlaşma metni mahkeme kararı niteliğinde olacaktır.

Siyasi iktidara göre arabuluculuk; "Kaybedeni olmayan bir çözüm yoludur." Sloganları da "KAZAN KAZAN"dır. Bu uygulamaya göre işçi-işveren sözde her iki taraf da kazanacakmış. Peşinen söyleyelim, sermaye kazanacak, işçi sınıfı kaybedecektir. İşe iade ve ücret ve tazminatı da dahil tüm işçilik alacakları için doğrudan dava açılmayacak artık.

Tasarıdaki diğer bir önemli düzenleme de işe iade davalarına Yargıtay yolunun kapatılmasıdır. Tasarı yasalastığında iş davalarına karşı itirazlar yeni kurulacak İstinaf Mahkemeleri'nde görülecektir.

İşe iade davasındaki 15 yıllık Yargıtay içtihatları da böylelikle yok edilecektir.

Aynı tasarıda, İş Kanunu'nda yapılan değişiklik ile; işe iade davası açan işçinin boşa geçen süre için ödenmesi gereken ücret hakkı da arabuluculuk aşamasında ortadan kaldırılmaktadır. Arabulucu "öyle uygun görürse" işe tekrar başlayan işçi bu süreçte çalışmadığı günlerin karşılığı olan ücreti alamayacaktır. Ayrıca en az 4 aylık ücretin karşılığı olan işe başlatmama tazminatı da Arabuluculuk aşamasında ortadan kaldırılmaktadır. Arabulucu, işe başlatılma halinde herhangi bir tazminat ödenmemesine karar verebilecektir. Arabulucunun uzlaşmadığı işçi mahkemeye başvurduğunda, bu kez uzun bir yargılama sürecine maruz bırakılacaktır. Zira işe iade davasında artık alacak hesaplaması yapılacaktır. Bunun anlamı, artık işe iade davalarının da uzun yıllar süren klasik iş davalarına dönüşmesidir. Şahitler dinletilecek, dosya bilirkişiye gönderilecek, alacak davalarına göre nispeten kısa süren işe iade davaları celseler boyu sürüp gidecektir.

Bir başka düzenleme ile 5 yıl olan yıllık izin alacağı ile 10 yıl olan ihbar ve kıdem tazminatı zamanaşımı 2 yıla düşürülmektedir.

Tasarı ile hayata geçirilen yeni sistemde artık mahkemenin tozlu raflarında bırakılmış dosyaları dahi olmayacaktır. Siyasetin hukuk üzerinden şekillendirildiği bu süreçle birlikte işçi sınıfının elinde kalan son kısıtlı haklar da ortadan kaldırılırken; işçi sınıfının tek yumruk olup bu hakları korumak ve yeni haklar kazanabilmek için sınıfa karşı sınıf şiarıyla mücadele etmekten başka bir çaresi bulunmamaktadır.

EKİM HUKUK BÜROSU

Temizlik sektörü neden önemli?

Son dönemde eylemleriyle öne çıkan alanlardan birisi belediyeler. Bunun son örneği Avclar Beldediyesi temizlik işçilerinin başlattığı direniş oldu. İşçiler, çalışma koşulları ve ücret sorunlarına karşı sendikada örgütlendiler. Buna tahammül edemeyen belediye yönetimi 25 işçiyi işten çıkardı. Şu an bu 25 işçi Avclar belediye binasının karşısında kurdukları çadırda direnişlerini sürdürüyorlar.

Normalde belediyeler kamu yararına var olması gereken kamu kurumlarıdır. Peki neden yüzlerce işçinin ve ailelerinin

yararına olan böylesi bir eyleme Avclar Belediyesi tahammülsüzlük gösteriyor. Asıl nedenlerinden biri belediyelerin artık kamu yararı gözetken kurum olmaktan çıkıp, rantın, çıkarın olduğu kapitalist şirketlere dönüşmesidir. Belediye başkanları da halkın temsilcisi değil şirket patronu gibi hareket etmektedir. Bu nedenle sendika istememesi çok doğal.

İstanbul'daki AKP'li belediyelerde sendika zaten yok denecek düzeyde. CHP'li belediyelerde ise sürekli sendikal örgütlenmeye saldırı ve tahammülsüzlük yaşanıyor. AKP-CHP ne kadar rakip

parti gibi görünseler de, belediye işçilerinin örgütlenmesi ve mücadelesi karşısında ortak bir tutum içerisindedir. Yani ne olursa olsun temizlik işlerine sendika getirilmemesi konusunda anlaşmışlar. Bunu Avclar Belediyesi işçileri eylemdeyken Esenyurt'a yakın mahallelerdeki çöplerin Esenyurt Belediyesi işçilerine toplatılmasında bir kere daha gördük. Neden bu kadar uyumlu hareket ediyorlar? Çünkü işçilerin örgütlenmesinden korkuyorlar. İkisi de şirketlerinin zarar görmesini istemiyor. Temizlik işçilerinin grevleri geçmişte İzmir'de ve İstanbul'da dağ gibi çöp yığınlarının birikmesine neden olmuştu ve bu korku da onlara yetmişti. Bunları tekrar yaşamamak için birbirlerine rakip görünseler

ler de işçiyeye karşı birleşmekte bir sorun görmüyorlar.

Bu oyunu bozacak olan öncelikle temizlik işçileridir. Çalışma ve yaşam koşulları, ücretler, baskılar artık dayanılmaz bir hâl almıştır. İşçi sınıfı için örgütlenmekten başka çare yoktur. Artık belediyelerde ve özellikle temizlik işlerinde de örgütlenmek zorunludur. Bu kölelik düzeninin son bulması gerekir, bunun için de Avclar Belediyesi temizlik işçilerinin verdiği mücadele önemli bir yerde durmaktadır. Çünkü Avclar'da elde edilecek bir kazanım İstanbul'daki tüm belediyelerde ses getirecek ve örgütlenmenin önünü açacaktır.

ESENYURT'TAN BİR KIZIL BAYRAK OKURU

Çukurova; işçilere sömürü, patronlara bereket!

Bir taraftan "vatan, millet" diğer taraftan "din, iman" sömürüsü ile kandırılan işçi sınıfını ciddi tehlikeler bekliyor. Kiralık işçilik, kıdem tazminatının gaspı, Bireysel Emeklilik Sistemi vb. Ancak saldırılar sadece bunlarla sınırlı değil. Sendikası, güvencesiz çalışmanın, düşük ücretlerin yaygın, hak arama mücadelesinin zayıf olduğu Çukurova bölgesi işçiler için değil ama patronlar için oldukça bereketli.

Adana Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Şimşek Tekstil işçilerinin önemli bir kısmı bir iki ay önce ücretlerini alamadıkları için işten çıkmışlardı. Burada sorunlar olduğu gibi devam ediyor. Bossa tüm işletmelerini Adana OSB'de bulunan Bossa 4'e taşımayı planlıyor. Küçülmeye gidecek olan Bossa'da işçileri işsizlik bekliyor. Burada sözde bir örgütlülüğü bulunan Hak İş'e bağlı Öz İplik İş Sendikası ise yaşananları geçiştiriyor. Tıpkı tekstil TİS'lerini geçiştirdiği gibi.

Ceyhan yolu üzerinde bulunan Şa-Ra metal fabrikası ise bölgenin en kötü ünlü fabrikalarından biri. Hem çalışma şartları ve ücretler açısından, hem de işçilerin can güvenliği açısından. Daha bir ay kadar önce Şa-Ra'da çalışan bir işçi, işçilerin gözleri önünde hayatını kaybetmişti. Ondan önce de birçok kez irili ufaklı iş kazaları yaşanmıştı.

Daha önce DEV TEKSTİL'e üye olan işçilerin eylemler yaptığı İlbeyli Beyteks fabrikaları da sık sık işçi çıkarıyor. İŞKUR vb. devlet yardımları sayesinde emek sömürüsünü ucuza getiren Kadırlı, Ceyhan ve Osmaniye'deki Beyteks fabrikalarında geçmişe göre sınırlı sayıda işçi her an işten çıkarılma riskiyle çalışıyor. Ek olarak belirtmek gerekir ki, bu fabrikalarda çalışan DEV TEKSTİL üyesi işçilerin açtığı davalar işçiler lehine sonuçlanmaya başladı.

İsdemir ile anılan İskenderun'da çalışan metal işçileri için de yaşananlar pek farklı değil. Çelik İş ve Türk Metal'in rant savaşının sürdüğü İsdemir'de son bir yıl içerisinde 1400 işçinin işten çıkarılmasına rağmen bu sorunlar için adı geçen sendikalar hiçbir şey yapmadılar. Tıpkı böylesine devasa bir demir çelik fabrikasının ağır sanayiye giriyor olmasına rağmen ağır sanayi işkolu olarak gösterilmesi karşısında sessiz kalmaları gibi. Bu sarı sendikaları işçilerin yaşadığı hiçbir sorun ilgilendirmiyor. İşçilerden aldıkları, alacakları yüksek aidatlar dışında.

Kimi zaman liman, belediye ve cam

işçilerinin eylemleriyle gündeme gelen Mersin'de ise şu günlerde Mersin Serbest Bölge'de çalışan tekstil işçilerinin bölge dışında pek duyulmayan sorunları yaşanıyor. Hak gaspının, düşük ücretlerin, kural dışı çalışmanın bölge genelinde tek geçerli kural olduğu Mersin Serbest Bölge'de, bu durumu değiştirmek için DEV TEKSTİL tarafından yürütülen sendikal mücadele gelecek için umut veriyor.

Mersin'de örgütlü bulunan kimi fabrikalar ise bu gerçeğe rağmen sendikal işçilerinin geleceği için endişeleri gidermiyor. Soda Kromsan'da Petrol İş'in yaptığı Toplu İş Sözleşmesi son zamanlarda yapılan en iyi toplu sözleşme olarak gösteriliyor. Ancak bu gibi yerlerdeki sendikal örgütlülük sadece kadrolu işçileri kapsıyor. Oldukça fazla sayıda olan sendikası taşeron işçilerinin varlığı bu fabrikalardaki örgütlülük için büyük bir risk durumunda. Yine Mersin'de işten atılan cam işçilerinin davası işçilerin lehine sonuçlandı. Ancak direniş sürecinde Mersin'deki Paşabahçe işçilerinin tutumu işçiler arasındaki parçalanmışlığı açığa çıkardı. Geçmişte anlamlı bir mücadele deneyimi olan cam işçilerinin bu son pratiği geleceğe hiç de iyi izler bırakmadı.

Tekstil-dokuma işçilerinin yoğun emek sömürüsüne tabi tutulduğu Antep bu açıdan oldukça önemli. DEV TEKSTİL Çukurova Temsilciliği'ne bilgi veren Antep'te bir dokuma işçisi durumu gayet iyi özetliyor: "Antep'te halı sektörü kan emici duruma gelmiş." Oysa Antep aynı zamanda hem işçi direnişlerini hem de patron sendikalarının ihanetini gördü. Yakın zaman önce de asgari ücret zamları nedeniyle eylemler gerçekleştirilmişti. Antep'te tekstil dokuma işçileri Sanko

nedeniyle Türk İş'ten Teksif'i, Gürteks nedeniyle Hak İş'ten Öz İplik İş'i, Çemen Tekstil nedeniyle DİSK Tekstil'i gayet iyi tanıyor.

Sonuç olarak Çukurova, bu bölgede çalışan işçiler için bundan sonra da hareketli olacaktır. Sömürüye, düşük ücretlere, işten çıkarmalara karşı işçilerde oluşan tepki kimi aralıklarla eylemler şeklinde dışa vurulmaktadır. Bu, işçilerin kendi örgütlüklerini yaratması, doğru bir sendikal örgütlülükle buluşmasıyla birlikte kazanımlarla sonuçlanacaktır.

"BU DÜZENE SES ÇIKARMADIKÇA DA GÜN GEÇTİKÇE DAHA ÇOK EZİLECEĞİZ"

DEV TEKSTİL Çukurova Temsilciliği'ne bilgi veren Antep'te dokuma işçileri şunları söylüyor:

"Antep'te halı sektörü kan emici duruma gelmiş. Kimseden ses çıkmıyor tabii ki. Durumlar vahim. Fakat köleleştirilmişler işçileri. Örneğin Merinos Halı... Normal şartlarda 2-3 kişi bir makineyi çalıştırırken Merinos gibi tanınmış bir firma 3 makineyi 2 kişiye devretmiş. Yani 4 kişi veya 5-6 kişi boşa düşüyor.

Ayrıca tabii devletimizin de hata payı çok. İşçiyi iş kurumlarından alan firmalar 1 yıl sigorta priminden mahrum bırakıyor. Bunlara devlet çözüm getirmeli en başta. Bayramların birinci günü çalıştıran sektörler var. Pazarları çalışma zorunluluğu getiren işverenler var. Tabii ki işçi kısmı buna son derece sessiz kalıyor. Nedeni ise geçimsizlik.

Benim yaşım 36. Sigorta girişim 1997. Yani 19 yıldır sigorta girişim var. Maalesef gün olarak sadece 850 günüm var. Nedeni ise sigortayı yaptık deyip yapmamışlar. Antep'te şu da var. Türkiye'nin

her yerinde var mı yok mu bilmiyorum. Bazı firmalar sendikaya üyeysen seni işe almıyorlar. Antep'te işçi kısmı son derece köleleştirilmiştir. Örnekler çok, bazı firmalar isim değiştirerek iflas ettim ayığına yatıyorlar. Burada halı sektörü şu an çok durgun. Çalışan da ya aylığını zamanında alamıyor ya da başka haklarından kısıyor.

Ayakkabı sektörü ise 12 saat çalıştırır yemek vermez, servis vermez, hiçbir can güvenliği yok. Tiner, boya, ham madde kokusuna karşı önlem almak için maske bile kullanma zorunluluğu yok. Verdiği ücret 1200-1300, en fazla 1400 TL. Ayrıca sigortasız.

Bazı işçiler elinde yemekle bile çalışır. İşveren daha çok kazansın diye 30 dakika yemek molası vermez. Sezon bittiğinde ise işçileri kapı dışı eder. Sezon açıldığında yeniden toplar, kanlarını emmeye devam eder. Kışın aç kalır işçi yazın da kanını emdirir."

*

"Günlerce arayıp dolaştıktan sonra iş bulursun. Ondan sonra senden bir sürü evrak istemeye başlarlar. Ne hikmetse tüm banka ve devlet işlerini TC kimlik numaramızla yaparız. Ama nedense fabrikada işe başlamak için neredeyse tüm devlet kurumlarından evrak toplarız.

Evraklar toplandıktan sonra da sözde sağlık raporu dedikleri şeyi isterler. Onun sebebi de patron bizim canımızı düşünüyormuş da (öyle olsa Avrupa'da işçi ölümlerinde ilk sıralarda olmazdı) iş kazası olmaması için gerekmiş de falan feşmekan...

Yahu sen benim canımı düşünüyorsan ilk önce beni fabrikaya götürüp getiren o hurda servisi değiştir. Servisin ya freni zayıftır ya bir yerinde arızası vardır eski servislerin. Ama adamın derdi yarın bir gün iş kazası geçirirsek işin içinden en kolay şekilde sıyrılmak. O sağlık raporunu aldığımız yere para veriyor. O yüzden işe başlayana kadar bilmem kaç kağıda imza atmamız.

O sağlık raporu veren yerler benim gözümde para karşılığı insanların hayatını hiçe sayan bir avuç zavallıdır. Bize ilk baştan fazla mesaiye kalırım diye imza attırıyorlar. Gerisi hep formalite icabı. Yani diyor ki ben seni Pazar falan dinlemem çalıştırırım.

Sanki kendine köle alıyor. Ve biz bu düzene ses çıkarmadıkça da gün geçtikçe daha çok ezileceğiz maalesef."

GAZİANTEP'TEN BİR KAPLAN HALI İŞÇİSİ

Yaşasın sınıf dayanışması

Sevgili sınıf kardeşlerimiz!

Uzun bir aradan sonra tekrar merhaba! Yoğun bir süreçten geçiyoruz ve bu yoğunluk ile sınıf mücadelesine daha sıkı kenetlenmemiz gerektiğini tekrar vurguluyorum. Biz İlbeyli Beyteks işçileri olarak fabrika önünde yaptığımız eylemler zamanında da süreç hareketliydi. Milletvekilleri seçimi önümüzde vardı ve birçok aday ziyarette bulundu. Fabrika açılacak diye bizi inandırmaya çalıştılar ama bizler haklı davamızdan geri adım atmadık. Fabrika önünde basın açıklamaları yaptık ve saatlerce oturma eylemi gerçekleştirdik. 1 Mayıs günü 1 Mayıs alanında taleplerimizi haykırdık ve Soma Katliamı'nın yıldönümünde fabrika önünde olduk. İlbeyli patronunu teşhir eden bildiriler dağıttık.

Ve bu süreci de atlattıktan sonra mahkememizin açılması sürecine geçtik. Açtığımız davalar sonuçlanmaya başladı. Mahkemeler ilk guruptaki işçi arkadaşlarımızın kazanımı ile sonuçlandı. Diğer dava sonuçlarının da olumlu olmasını bekliyoruz. Ve bu tüm süre boyunca bize destek sunan ve her eylemimizde yanımızda olan, avukat desteği sağlayan DEV TEKSTİL Çukurova Temsilciliği'ne ve bizleri ziyaret eden sendika genel başkanına ayrıca teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Bütün tekstil işçilerini DEV TEKSTİL'e üye olmaya davet ediyoruz. Sendikalı olarak gücünüze güç katın. Sendikalı olun sömürüye son verin. Sendikalı olun patron baskısından kurtulun. Sendikalı olun Türkiye işçi sınıfına örnek olun.

Biz DEV TEKSTİL üyesi İlbeyli Beyteks işçileri olarak sendikalı olduk ve açtığımız davamızı kazandık. Ve bu kazanımın sonuçları başta İlbeyli Beyteks işçilerine ve Türkiye işçi sınıfına örnek teşkil etmesini umuyoruz. Sendika ile tanışmasaydık şu anda ne dava açılırdı, ne de bir kazanım elde ederdik. Patrondan kırıntı beklerdik. Siz tekstil işçileri; sınıfınızın sendikası olan DEV TEKSTİL Sendikası'na geçmeden üye olun.

Yaşasın sınıf dayanışması

Yaşasın sendikamız DEV TEKSTİL
DEV TEKSTİL ÜYESİ
ESKİ İLBeyli BEYTEKS İŞÇİLERİ

AVON'da direniş sürüyor

Sendikalı oldukları için işten atılan ve direnişe geçen AVON işçilerinin direniş sürüyor.

AVON işçileri direnişin 5. günü olan 27 Mayıs'ta yağmura ve soğuğa karşı sabah bir araya gelerek direniş alanında yerlerini aldı. İşten atılan işçilerin bir kısmı AVON Genel Müdürlüğü önünde gerçekleştirilecek eyleme geçti. Gün içerisinde AVON deposu önündeki direniş çadırına birçok ziyaret gerçekleştirildi. Direnişçi işçiler her gün olduğu gibi fabrika vardiya değişimlerinde çıkan işçilere mücadele çağrısı yaptı.

Geçtiğimiz sene Metal Fırtınası döneminde işten atılan Arçelik LG direnişçi işçileri AVON işçilerini ziyaret etti. Arçelik LG direnişçilerinden sonra Birleşik Metal-İş üyesi işçiler de vardiya çıkışlarında desteğe geldi.

DİRENİŞİN SESİ GENEL MÜDÜRLÜKTE!

AVON işçileri direnişin sesini AVON Genel Müdürlüğü önüne taşıdılar. DGD-SEN ile birlikte AVON direnişçilerinden Eylem Görgü'nün katıldığı eyleme Belediye-İş üyesi direnişçi Avcılar Belediyesi İşçileri, İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları (İEKK), kadın örgütleri, ilerici, devrimci kurumlar da destek oldular.

Kısa bir yürüyüşün ardından genel müdürlük önünde AVON direnişçisi Eylem Görgü basın açıklamasını okudu. Açıklamada AVON'un "kadınları güçlen-

dirme" modelini sahiplendiği yönünde yaptığı reklamlar ve buna karşılık kadın işçilerin karşı karşıya kaldığı kötü ve sağlıksız çalışma koşulları, baskı ve mobbing uygulamaları teşhir edildi. İşten atılma süreci ile ilgili bilgi verildi. Basın açıklamasının ardından oturma eylemi gerçekleştirildi. Oturma eylemi sırasında desteğe gelenlere de söz verildi.

28 Mayıs günü İEKK ve İşçilerin Birliği Derneği (İBD), direnişlerinin 6. gününde olan Avon işçilerine ziyarette bulundu.

DGD-SEN Örgütlenme Sorumlusu Emel Karadeniz, İEKK ve İBD'yi selamlayan bir konuşma gerçekleştirdi. Ardından İEKK ve İBD adına yapılan konuşmada; kadın işçilerin fabrikalarda yaşadıkları çifte sömürüye, baskıya, mobbinge, tacize değinilerek ortak sorunlara karşı ortak mücadele çağrısında bulunuldu. Konuşmalardan sonra halaylar çekilerek içerideki işçilere örgütlenme çağrısında bulunuldu.

Direniş kapı önünde sürerken içerideki işçilere de örgütlenme çağrısına devam ediliyor. 30 Mayıs günü işten atılan Alişan Lojistik işçileri, Darıca Kültür Derneği'nden gençler ve İEKK direniş çadırını ziyaret etti.

31 Mayıs günü İzmit'ten atılan işçilerin bir kısmı da direniş alanına geldi.

AVON direnişçisi işçiler, 3. yılında Haziran Direnişini selamlamayı unutmadılar. "Gezi'ye selam olsun/ AVON işçileri"

şiarlı döviz hazırlayarak direniş alanından Haziran Direnişini selamladılar.

Gün içerisinde, çay ve yemek saatlerinde, taleplerin içerideki işçilere duyurmak için konuşmaların yapılmasının yanı sıra, saat 17.00'de idari kadro ve bazı bölümden işçilerin çıkışında sendikalı olmaya çağırın konuşmalar yapıldı. Bir önceki gün gibi AVON yönetimi birçok bölümü saat 20.00'ye kadar mesaiye bıraktı. Direnişçiler, işçi arkadaşları mesaiden çıkana kadar direniş alanında bulunmayı sürdürerek işçilere seslendiler.

Gün boyu direnişe destek ziyaretleri de devam etti. İEKK direnişe gün boyu destek verdi. Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB) ve İlerici Kadınlar Derneği'nden de direnişle dayanışmak için ziyarete gelindi. Sanayideki çeşitli sektörlerden işçiler direniş bölgesinden servisle geçerken alkışlarla destek verdi.

1 Haziran günü öğle saatlerinde TÜMTİS Gebze Şube Başkanı ve Sosyalist Kadın Meclisleri dayanışmaya gelerek direnişi selamladı. Vardiya değişimi sırasında servis giriş ve çıkışlarında ajitasyon konuşmaları ve sloganlarla işçiler sendikaya üye olmaya çağrıldı.

AVON işçileri, direnişin uluslararası bir kampanyayla dünyaya duyurulması için Twitter üzerinden kampanya başlattı. Twitter'dan #beautyforapurpose etiketi ile başlatılan kampanyaya destek bekleniyor.

Altherm Klima'da işçiler üretimi durdurdu!

Tuzla Organize Sanayii Bölgesi'nde bulunan Altherm Klima işçileri, maaşlarının aylardır yatmaması nedeniyle üretimi durdurdu.

Ocak ayından bu yana maaşlarını düzenli alamayan işçiler geçtiğimiz günlerde yine üretimi durdurmuş, ertesi gün hesaplarına bir miktar para yatınca bir kısmı iş başı yapmıştı. Ancak patronun işçileri oyalama çabaları boşa düştü ve o

günden bu yana halen ücretlerini alamayan işçiler 31 Mayıs'ta üretimi durdurdular.

Kızıl Bayrak'a konuşan işçiler, fabrika ön girişinde toplanarak alacakları ödenmeden işbaşı yapmamakta kararlı olduklarını söylediler.

Üretimin durdurulmasının ardından üretim müdürü işçilerle bir görüşme yaptı. Görüşmede ücret sorununu en kısa

zamanda halledeceklerini öne sürerek işçilerden üretime devam etmelerini istedi.

Ancak işçiler alacakları en kısa sürede yatmazsa üretime başlamayacaklarını ve farklı eylem biçimlerine başlayacaklarını ifade ettiler.

İşçiler ertesi gün de (1 Haziran) fabrika içinde bekleyişlerini sloganlarla sürdürdüler.

15-16 Haziran büyük işçi direnişine dair - 1

Türkiye İşçi Sınıfının Gelişimi ve '60'larda İşçi Mücadeleleri

Z. Kaya

15-16 Haziran büyük işçi direnişinin 46. yılında Türkiye işçi sınıfı, kapsamlı saldırılarla karşı karşıya bulunmaktadır. Söz konusu saldırılarla, kıdem tazminatının gaspına dönük girişimler ve yasallaşan kiralık işçi büroları ile burjuvazi, işçi sınıfını topyekûn köleleştirmeyi ve sınıfın halihazırda dağınık ve örgütsüz olan durumunu perçinlemeyi hedeflemektedir. Sınıfın örgütlü gücüne ve bağımsız sınıfsal bilincine vurulan bir darbe niteliğindeki saldırılar karşısında, kırk altıncı yılında 15-16 Haziran büyük işçi direnişini incelemek ise apayrı bir öneme sahiptir. Zira tarihten öğrenemeyen bir sınıf, geleceğini de inşa edemez. Güne yüklenmek, deneyimlerle dolu sınıf tarihimize döne döne bakmak, buradan dersler çıkarmak ve bu derslerin ışığında örgütlü gücü büyütmeyle gerçekleşecektir.

OSMANLI'DAN 'GENÇ CUMHURİYETE' TÜRKİYE'DE İŞÇİ SINIFI

Osmanlı'da işçi eylemleri ve işçi örgütlenmeleri çoğunlukla Osmanlı'nın yıkılış dönemini önceler. 1908 burjuva devriminde İttihat ve Terakki ile ilişki içerisindeki işçi eylemlerinin payı büyüktür. Zira 1908 olaylarında işçiler sabotaj eylemleri gerçekleştirerek, telgrafhane işgalleri ile Osmanlı'ya karşı harekete geçen toplumsal katmanların içerisinde yer almıştır. Ancak 1908 Ağustos-Eylül aylarında süregiden "gayri-müslim amellerin kışkırttığı" grevlere karşı İttihat ve Terakki tarafından aceleyle çıkarılan "Tatil-i Eşgal Kanunu", grev hakkını fiilen ortadan kaldırarak, işçi hareketlerine darbe indirmiştir.

Bu dönemden 1920'lere uzanan süreçte işçi sınıfının yapısı kendine has özellikler göstermektedir. Türkiye işçi sınıfının yapısındaki doğuştan gelen çarpıklığı ve yaratılan birikimin sonraki kuşaklara aktarılmasını engelleyen nedenleri anlayabilmek adına bu özelliklere kısaca değinmek gerekmektedir.

1915 sanayi sayımı sonuçlarına göre, emeğin %60'ı Rum, %15'i Ermeni ve %10'unun Yahudi olduğu bir bileşimin ürünü olan işçi sınıfının karşısında yerli özel sermaye son derece cılız bir konumda bulunmakta idi. Sermaye sınıfı ağırlıklı gayri-müslim bir karakter taşımaktaydı. 1908 ve sonrasında, 1920-23 dönemlerinde işçi sınıfı içerisinde aktif olan işçiler de Tatil-i Eşgal Kanunu'nun da "belirttiği" gibi çoğunlukla gayri-müs-

Sınıfın örgütlü gücüne ve bağımsız sınıfsal bilincine vurulan bir darbe niteliğindeki saldırılar karşısında, kırk altıncı yılında 15-16 Haziran büyük işçi direnişini incelemek apayrı bir öneme sahiptir. Zira tarihten öğrenemeyen bir sınıf, geleceğini de inşa edemez.

lim işçiler idi.

İşçi eylemlilikleri işçiler arasındaki milliyet temaları üzerinden bölünmüş, yabancı sermayeli işletmelerde Müslüman kökenli işçilerin eylemlerine yerli ulusal sermayeli kuruluşlar destek vermiş ve böylece ulusal farklılaşmaların yarattığı bir perde sınıf çelişkilerinin üzerine örtmüştür. Ayrıca gayri-müslim işçi önderlerinin bu kutuplaşma ile etkisiz kılınması, sonrasında savaştan sonra ülkeyi terk etmek zorunda bırakılmaları ve dahası mübadele ile gönderilmeleri ile 1920'lere dek yaratılan birikime adeta neşter vurulmuştur.

Cumhuriyetin ilk yıllarında ise Kemalist burjuvazi eli ile iş gücü sıkıntısını gidermek adına ayrıca Sovyetler'in maddi varlığının ve dünyada yaşanan işçi eylemselliklerinin verebileceği itilimden duyulan korku ile uygulanan politikalar sonucunda, ilk kuşak işçileri cumhuriyet öncesi birikimden yoksun, yarı işçi/yarı köylü bir karakter taşımakta ve kırla olan

bağlantılarını korumaktadırlar. Ayrıca KİT'lere sağlanan görece iyi koşullar ile alım güçleri iyi olmakla beraber, Kemalist burjuvazinin yarattığı devlet güdümlü işçi örgütlerince kötürümleştirilmiş bulunmakta idiler.

'40'LARDAN '60'LARA İŞÇİ SINIFININ ÇIKIŞ ARAYIŞINA VURULAN KETLER

1940'larda İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı ile beraber işçi sınıfı görece ayrıcalıklı konumunu yitirdi. Çalışma ve yaşam koşulları ağırlaştı. 1940 tarihli Milli Koruma Kanunu ile günlük çalışma süresi 11 saate çıkartıldı, hafta tatili kaldırıldı, çalışma zorunluluğu getirildi, işçilerin izinsiz olarak işyerlerinden ayrılması yasaklandı ve ücretler bu süre zarfında reel olarak yarı yarıya düştü.

1946 yılında devletten bağımsız Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi (TSEKP) ve Türkiye Sosyalist Partisi (TSP) etkinliğinde bir dizi sendika kurulması, işçi sınıfına dönük saldırıları yoğunlaş-

tırdı. Burjuvazi ilk önce bu iki partiyi ve onların inisiyatifi ile kurulan sendikaları kapattı. Ardından ise 1947 tarihinde grev ve siyaset yasağını içeren Sendikalar Yasası çıktı. Bu koşullarda grev hakkının tanınması ve sendikalaşma hakkının savunulması gibi talepleri de ileri sürerek seçimleri kazanan DP ise söz konusu talepleri burjuva düzen partisi olma gerçekliği ile hükümet olduğu süreçte "unuttu." DP'nin hükümet olduğu 1950-60 dönemi, belli kriz kesitlerine karşın kapitalizmin hızla gelişip serpildiği, kapitalist ekonominin küçümsemeyecek bir büyüme düzeyi tutturduğu yıllar oldu. İşçi sınıfının hoşnutsuzluğu ve örgütlenme arayışları DP ile düzen sınırları içerisinde tutularak ehlileştirildi.

İşçi sınıfının hoşnutsuzluğuna ve örgütlenme eğilimine vurulan bir diğer ket ise devlet güdümlü işçi örgütü oluşturma stratejisi ile 1952 yılında kurulan Türk-İş idi. 1950'li yıllar çeşitli işçi eylemlerine sahne oldu. 1958 yılında gerçekleşen ilk

büyük oranlı devalüasyonu 1960 askeri darbesi izledi. Burjuvazinin kendi iç çelişkilerine aradığı çözümün ve emperyalist kapitalist dünya ile uyum arayışlarının bir sonucu olarak ortaya çıkan 27 Mayıs yönetimi, kaynakları tekelci burjuvazinin arzusu ve modern sanayinin ihtiyaçları doğrultusunda yönlendirdi. '60'lı yıllarda sanayileşme teşvik edildi, ithalat yasakları ve yüksek gümrük duvarları ile yüksek kârlar elde edildi ve böylece kapitalist ekonomi büyüdü.

'60'LAR: SARAÇHANE MİTINGİNDEN KAVEL'E, PAŞABAHÇE'DEN DİSK'E...

1961-63 döneminde 27 Mayıs anayasasının işçi ve emekçilere tanıdığı bazı hükümlerin yasal güvenceye kavuşturulması talebiyle bir dizi işçi eylemi yaşandı. Aralık 1961 tarihinde yaklaşık yüz bin kişinin katılımıyla gerçekleşen Saraçhane Mitingi ve 1963'te gerçekleşen Kavel Kablo direnişi grev hakkını anayasaya yazdıran iki önemli eylem olarak bu dönemde Türkiye işçi sınıfının tarihinde yer aldı. 1963 yılında, 274 ve 275 sayılı yasaların çıkarılmasıyla işçiler grev ve toplu sözleşme hakkını elde etmiş oldular. Grev hakkının elde edilmesiyle beraber işçi eylemleri artarak sürdü. Bereç (1964), Zonguldak (1965) ve Paşabahçe (1966) bu dönemin önemli işçi eylemlilerindendir.

Paşabahçe grevi Türkiye işçi sınıfı tarihinde ayrı bir yere sahiptir. Zira bu eylemle birlikte devlet sendikacılığına tepki somutlanmıştır. Paşabahçe eylemi ve bu eylem sırasında Türk-İş bürokratlarının açığa çıkarılan tutumu, sınıf içindeki biri-

kimin ayrı bir sendikal yapı olarak örgütlenmesi sonucunu doğurdu ve 1967'de DİSK'in kurulmasıyla sonuçlandı. Her ne kadar "Kemalizm'e ve 27 Mayıs anayasasına bağlılık, kapitalist olmayan yoldan kalkınma anlayışı, bağımsızlık, planlı ekonomi, sosyal adalet, demokratik yoldan işçilerin siyasete katılması ve iktidar olabilmeleri, toprak reformu, sendikaların bu çerçevede içerisinde siyaset yapabilmeleri vb..." "DİSK'in 'devrimci' ve 'sosyalist' çizgisinin özünü oluşturmada" idiyse de DİSK çatısı altında gerçekleşen işçi eylemleri politik bir muhteva kazanarak sürdü. (İşçi hareketi tarihinden kesitler 1, tkip.org) İlk kez Derby direnişinde gerçekleşen fabrika işgali, 1968-70 döneminde işçi sınıfının önemli eylemlerinden biri durumuna geldi.

Türk-İş cenderesinden sıyrılarak DİSK çatısı altında mücadeleyi sürdüren ve önüne konulan güdümlü sendika bari-

katını aşan işçi sınıfı, siyasal olarak DP çizgisinden bir başka parlamenter umuda sürüklenmekten kurtulamadı. TİP'te ifadesini bulan işçi sınıfının vekillerini parlamentoya göndermek hedefi, DİSK içerisinde de sınıfın bağımsız devrimci tavrının önüne örülen "sol" bir barikat olarak şekillendi.

15-16 HAZİRAN'A YÜRÜRKEN...

1968-70 yıllarında işçi eylemleri doruğuna ulaşmıştır. 1964'te 6.600 olan grevci sayısı 1966'da 10.400'e, 1969'da ise 123.190'a ulaşmıştır. 1961-1970 yılları arasında gerçekleşen işçi eylemlerinin %70,3'ü grev biçiminde gerçekleşirken, işyeri işgali %5,9, pasif direnme %10,76, miting-yürüyüş %9,8 oranlarında görülmektedir. Ve bu işçi eylemlerinin %17,37'si gıda maddeleri imalat sanayinde, %10,39 metal makine imalat sanayinde, %8,90'ı ise dokuma iplik imalat

sanayinde gerçekleşmiştir. İşçi eylemlerinin %43'ü ücret ve sosyal hak yetersizliği sebebiyle gerçekleşirken, beş hareket başka fabrikalardaki işçilerin desteklenmesi için, 11 hareket lokavtlara karşı, 41 grev işten atılan işçilerle dayanışma amacıyla, 32 hareket sarı sendikalara karşı DİSK'te örgütlenmek için, 4 hareket anti-demokratik iş kanununa karşı, 4 hareket de doğrudan siyasal amaçlarla gerçekleşmiştir.

(Devam edecek...)

Kaynakça:

- İşçi hareketi tarihinden kesitler 1, tkip.org
- İşçi Sınıfı Sendikalar ve 15-16 Haziran, Turgan Arınır-Sırrı Öztürk, Sorun Yayınları
- Türkiye'de İşçi Sınıfı Doğuşu ve Yapısı, Oya Sencer, Habora Kitapevi

İşçi sınıfının elinde kalan son haklara dönük yoğun bir saldırının yaşandığı, iş güvencesini ortadan kaldıran yasal düzenlemelerin bir bir meclisten geçirildiği bir dönemdeyiz. İşçi sınıfına dönük böylesine kapsamlı bir saldırıya girişen AKP iktidarı saldırıların devamının geleceğini hiç çekinmeden dillendirebilmektedir.

Bugüne kadar dokunulmayan haklara göz diken AKP'nin bu denli pervasızlaşmasının gerisinde, işçi sınıfının dağılık ve örgütsüz olması haricinde, sendikaların bugün geldiği durumun da büyük etkisi bulunmaktadır. Tabanı harekete geçirmeyen, uzlaşmacı-icazetçi anlayışı kendilerine rehber edinen ve işçi sınıfının bağımsız eylem iradesinden korkan sendika bürokratları geçirilen tüm bu yasalarda birinci dereceden sorumludurlar.

Kıralık işçiliğin ve esnek çalışmanın önünü açacak değişikliğin meclis gündemine geleceği aylar öncesinden bilinmekteydi. Ancak bugün bu yasayı çöpe atacak bir eylem planı ortaya koymayıp, tabanı bilinçlendirmeyenler dolaysız olarak bu yasal düzenlemelerin geçmesine zemin hazırlamaktadırlar. Kölelik yasasına karşı herhangi elle tutulur bir çaba harcamayanlar, göstermelik birkaç

15-16 Haziran ruhuyla kölelik yasalarına karşı mücadeleye!

eylemin dışına çıkacak bir irade ortaya koymayanlar sınıf mücadelesinin önünde aşılması gereken engelden başka bir şey değillerdir.

1 Mayıs tablosu da mevcut sendikal yapıların durumunu gözler önüne sermiştir. Sarı sendikalar diye tarif ettiğimiz sendikaların 1 Mayıs'ta gerici söylemlerle kendilerini bir kente atmaları bir

yana, DİSK'in tutumu da bu açıdan içler acısıdır. İstanbul'da Taksim'den kaçış ile ortaya çıkan tutum diğer yerlerde alanlara dönük herhangi bir hazırlık yapılmayarak, işçileri alana dökmek için en ufak çaba harcamayarak ortaya çıkabilmiştir.

Saldırı yasaları meclisten geçerken boş boş gürleyenler yasalar geçtikten sonra da aynı safta buluşabiliyorlar.

DİSK Genel Başkanı Kani Beko kölelik yasasının meclisten geçirilmesine karşı "Anayasamıza aykırıdır. Anayasa Mahkemesine götüreceğiz. Bu yasayı çıkartmayacağız" gibi altı boş söylemler içine girerken, Türk-İş ise ibretlik bir tutum alabiliyor. Türk-İş Başkanı jet hızıyla yasayı kaçak sarayında onaylayan AKP şefi Tayyip Erdoğan'dan yasayı veto etmesini isteyeceğini açıklayabiliyor.

Bu iki tutum da böylesi kapsamlı saldırıları püskürtbilecek, geri çektirecek bir içerikten çok uzaktır. Sermayenin anayasasından medet uman bir anlayışla bugün bir yere varılamaz. İşçi sınıfının meşru-militan mücadelesini esas almadan, işgal, grev direniş ruhu ile hareket etmeden böylesi yasalar karşısında durulamayacağı açıktır. DİSK'in bugün başına çöreklenen sendika bürokratları, 46 yıl önce DİSK'i DİSK yapan ve yasaların nasıl yırtılıp çöpe atılabileceğini gösteren mücadeleleri de görmezden gelmektedirler.

Ancak 15-16 Haziran hala işçi sınıfına yol göstermeye devam etmekte, kölelik yasalarına karşı verilmesi gereken mücadeleye hala ışık tutmaktadır.

ESENİYURT'TAN BİR KIZIL BAYRAK OKURU

Geleceğiz ve değişecek dünya!

DLB sözcüsüyle "Geleceğiz ve değişecek dünya!" şiarıyla örgütlenen şenlik süreci üzerine konuştuk...

- Gericileşmenin hız kesmeden toplumun tüm katmanları üzerinde hissedildiği bir dönemde liseli gençliğe dönük çok yönlü saldırılar yaşanıyor. Liseli gençliğe yönelik saldırıların kapsamını ve asıl hedefini anlatır mısınız?

- İnsani tüm değerlere düşman olan kapitalist sistem, insana ve doğaya azgınca saldırmakta. İçerisine girdiği kirizin faturasını her zaman işçi-emekçilere, ezilen halklara, gençlere ödetmekte.

Bugün emperyalistler tarafından Ortadoğu kan gölüne çevriliyor, emekçi halkların üzerine bombalar yağdırılıyor. İşçiler fabrikalarda, madenlerde toplu iş cinayetlerine mahkum ediliyor. Maaşlarını alabilmek için maden işçileri açlık grevi yapmak zorunda bırakılıyor. Milyonlar açlık ve sefalet içerisinde bir yaşam sürüyor.

Bu karanlık tabloyu yırtmamızın, bu sorunları tartışmanın ve çözüm aramamızın önüne geçmek için meclisin, mahkemelerin, eğitim kurumlarının, basın-yayın organlarının organize bir şekilde hareket ettiğini, bilinçlenmemizi engellemek için ellerinden geleni yaptıklarını görüyoruz.

Tüm bunlara karşı yaşadığımız hayatı sorgulayanlar ve çözüm bulmak isteyenler de devletin şiddetine maruz kalıyor. Toplumun ilerici kesimleri, akademisyenler, gazeteciler, avukatlar devletin tüm saldırılarının hedefi haline geliyor.

Toplumsal yaşamın her alanında olduğu gibi eğitim kurumlarında taciz-tecavüzün bilinçli, sistematik bir şekilde uygulandığını görüyoruz.

Sınav saatlerine, sınav salonlarına sığdırılmaya çalışılan gencecik hayatların ipin ucunda sallandırıldığına tanıklık ediyoruz. Pek çok arkadaşımız sınav stresiyle intihar ediyor. Pek çoğumuz okul sıralarında işçileşiyor. İşletmelere dönüşen okullarda iş kazası, iş cinayetine kurban gidiliyor. Gözlerimizi nereye çevirsek çevirelim; gerçekler karartılmaz, gerçeklerden kaçılmaz.

Liselerde gün geçtikçe dinci gericilik artmakta, en son gündeme getirilen "Cuma Genelgesi" ile iyice pekiştirilmekte. Bunların sonucu olarak taciz-tecavüz, cinsel istismar artmakta ve olağanlaştırılmakta. Liselerde dinci-gerici çetelerin örgütlenmesinin önü açılırken devrimci-ilerici öğrenciler sürekli baskı ve denetim altında tutulmaya çalışılmakta. Tüm bu

saldırılarıyla bizlere "Geleceğiniz bizim" diyorlar.

Liseli gençlik toplumsal muhalefetin en diri ve en genç kesimidir. Haziran Direnişi'nde, Berkin'de, Soma'da bunu açıkça gördük. Liseli gençlik devrimine olan özlemini toplumsal muhalefetin yükseldiği her an barikat başlarında göstermiştir. Bu nedenle sistem yaratmak istediği geleceğin uysal kölelerinin tohumlarını atmak ve mücadele dinamizmini bastırma için çeşitli politikalarla liseli gençliğe yönelmektedir.

Birçok direnişte barikatların başında olan biz liseli gençlikten çok korkuyorlar, bu düzene karşı hoşnutsuzluğumuzu ve tepkimizi göstermemizden çekiniyorlar. Bu nedenle çürümüş düzenlerini sorgulamayan, şükreden bir nesil yetiştirmek için liselileri kendi gerici politikalarıyla kuşatıyorlar.

- **Bu kapsamlı saldırıların bir yönünü de meslek liselilere yönelik sermayenin adımları oluşturuyor. Dönemin başında Meslek Liseli Buluşmaları gerçekleştirdiniz. Meslek liselerine yönelik politikanızı belirlediniz. Meslek Liseli Buluşmaları'nda aldığınız kararlarınızı anlatırmısınız?**

- Evet meslek liseleri bu saldırılardan en çok etkilenen bir alan. Bunun birkaç sebebi var; meslek liseleri sermaye açısından ucuz işgücü rezervi durumunda. Sermaye sınıfı meslek liselerine dönük adımlarında bunu gözetiyor. Ulusal İstihdam Stratejisi belgelerinde görülüyor ki, meslek liseleri pazar piyasasına göre şekillendiriliyor. Sistemin krize girdiği bir dönemde işçi sınıfını kölelik koşullarında çalıştırmayı hedefleyen sermayedarlar, geleceğin işçi adaylarını da ucuz işgücü olarak yetiştirmek istiyor. Meslek liseliler bu nedenle stajda, atölyede tam bir işçi gibi çalıştırılıyor ve aldığı ücret stajda asgari ücretin 3/1'i. Atölyede ise malzemeleri bile öğrencilerin kendileri alıyor. Sermayenin bu kadar önem verdiği bir alana bizler de önem vermekteyiz ve meslek liselerini "devrim meselesi" ilan ettik. Tüm bu saldırıları geri püskürtmenin ve bu düzeni yıkmamızın tek yolu olan devrimci bir sınıf hareketi yaratma bakışı ile Meslek Liseli Buluşmaları gerçekleştirdik. Buluşmada birçok şey tartıştık ve yeni dönemde meslek liselerini devrimin kaleleri haline getirme hedefi ile politikalar belirledik. Yeni dönemde okul meclislerine yükleneceğiz, hedefli ve ısrarlı bir çalışma ile sektörel çalışmalara ağırlık

vereceğiz, hedef meslek liselerine yükleneceğiz.

- **Liseli gençliği kuşatan karanlığın yanısıra, eğitim sisteminden yansıyan bir dizi sorun alanı karşımıza çıkıyor. Bu sorunlara karşı duruşu nasıl örgütlemeyi düşünüyorsunuz?**

- Büyük hayallerle geceli gündüzlü çalışılan sınavların onlarca arkadaşımızın hayatını elediğine tanıklık ediyoruz. Karnelerin insanları intihar ettirdiği bir eğitim sistemi karşımızda duruyor. Tüm geleceğimizin belirlendiği bu karneler ve sınavlar, gerçekte bizlere geleceksizlikten başka bir şey sunmamaktadır. Hayatlarımızı sınav şıklarına sığdıran bu sisteme karşı liseli gençliğin henüz tam olgunlaşmamış olan öfkesini açığa çıkartma ve devrim saflarına çekme iddası ile 11 Haziran'da "Geleceğiz ve Değişecek Dünya" şiarı ile LYS karşıtı şenlik gerçekleştireceğiz. Ankara ve İstanbul'da gerçekleştireceğimiz şenliğimiz yıkılmayı bekleyen düzene karşı devrim şiarını yükseltme çağrısıdır. Şenliğimizi geleceği örgütleme iddiamızın bir adımı olarak örgütleyeceğiz. Şenliğimizin temel misyonu elemeci sınav sistemine, dinci-gerici eğitim müfredatlarına karşı liselileri taraflaştırmak, geleceğine sahip çıkmasını sağlamaktır.

- **Gerçekleştireceğiniz şenliğin örgütlenmesini nasıl sürdürüyorsunuz?**

- Şenliğin örgütlenmesini "Yaratıcılığın sınırı, isyanın sonu yoktur" bakışı ile gerçekleştiriyoruz. Birçok okul grubu ile görüşüp şenliğimize davet ettik. Okul meclislerimizde şenliğimizin ön hazırlık çalışmalarından politik içeriğine kadar bir dizi tartışma yürütüp önümüze planlamalar koyuyoruz. Sınav sistemine karşı başlattığımız imza kampanyası ile liselilere ulaşıyoruz.

Bu çalışmalar sadece şenlik örgütlemek için değil, aynı zamanda yaz döneminde gerçekleştireceğimiz kampın ön hazırlığı olarak örgütleniyor.

- **Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?**

İnsana ait olan bütün değerleri yıkan, insana, doğaya düşman olan bu düzen yıkılmayı bekliyor. Bu düzeni yıkabilmenin tek yolu örgütlü bir şekilde mücadele etmekten geçiyor. Lise sıralarından geleceğiz ve tüm bu çürümüş düzene karşı birlikte mücadele edeceğiz, işte o zaman değişecek dünya.

Üniversitelerde artan faşist saldırılar üzerine

Geçtiğimiz günlerde Hacettepe Üniversitesi'nde 2 akademisyen ile birçok öğrenci gözaltına alındı. Gözaltına alınan akademisyenler dönem başında üniversite öğrencilerine yönelik gerçekleşen bir faşist saldırıyı engellemeye çalışmışlar ve ardından "Hacettepe'de Terör İstemiyoruz" isimli facebook sayfasında "teröre destek veren hocalar" başlıklı bir yazıyla doğrudan hedef gösterilmişlerdi. Aynı günlerde İstanbul Üniversitesi'nde de Türk Ocağı isimli ırkçı-faşist çete Edebiyat Fakültesi'nde provokasyon yaratmış ve çıkan olaylarda ırkçıların hedef göstermesiyle 3 ilerici öğrenci gözaltına alınmıştı. Daha sonra "Üniversitelerde Terörist İstemiyoruz" adlı facebook sayfasında birçok öğrenciyi fotoğrafları ve isimleriyle hedef göstermişlerdi. Bu iki olay dahi üniversitelerde faşist çetelerle polislerin nasıl işbirliği içinde çalıştığını göstermektedir.

Üniversitelerde yaşanan faşist saldırılar bu iki olayla sınırlı değil elbette. Geçen dönemin başından itibaren birçok üniversitede eş zamanlı olarak hemen her gün siyasal faaliyete dönük polis saldırısı gerçekleşmiş, bu saldırılara zaman

zaman İŞİD yanlısı gerici çeteler, ülkücü faşistler eşlik etmiştir. Bu saldırılara rektörlük tarafından açılan soruşturmalar ve akabinde verilen uzaklaştırma-okuldan atılma cezaları eklenmiştir.

Üniversitelerde ilerici-devrimci öğrencilerin astığı afişe dahi tahammül edemeyen devlet, gericilerin gövde gösterisine çevirdikleri eylemlerinde güvenlik kalkanı görevi üstlenmektedir. Kampüslerde gerici-faşist çetelere özellikle alan açılmaktadır.

Tüm bu saldırıların bu dönemde yaşanması bir tesadüf değildir. Bir taraftan Kürt halkının büyüttüğü direniş, diğer taraftan her geçen gün artan işçi eylemleri ile köşeye sıkışan sermaye devleti, gençliği faşist saldırılar ve baskılarla sindirmeye çalışmaktadır. Hemen her gün okula giren çevik kuvvet polisleri, tüm gün okulda öğrencileri taciz eden sivil polisler, neredeyse polis gibi donatılan özel güvenlikler ve durmaksızın açılan soruşturmalarla gençliğin üzerine korku duvarları örülmek istenmektedir. Gençliğe geleceksizlikten başka bir şey vaat etmeyen sermaye devleti, gençlik kitleleri içinde büyüyen hoşnutsuzluğun eyleme

dökülmesini arttırdığı faşist baskı ve saldırı politikaları ile engellemeye çalışmaktadır.

Yaşanan bu sistematik saldırılara ve gerici-faşist cendereye karşı koyabilmeyen yolu üniversitelerde fiili-meşru mücadele hattını örebilmekten geçmektedir. Polis ve gerici-faşist çete saldırılarına karşı tok bir tutum alınmalı ve gençlik kitleleri de bu çizgiye kazanılmalıdır. Gençlik kitlelerine yaşananların "karşıt görüşlü öğrenci olayları" ya da "sağ-sol çatışması" olmadığı anlatılmalı, bu gerici ve faşist çetelerin asıl misyonu teşhir edilmelidir. Gericifaşist grupların faaliyetlerinin "ifade özgürlüğü" kapsamında değerlendirilemeyeceği, okullarımızdaki gerici-faşistlerin Ortadoğu'da katliam yapan, kadınlara tecavüz eden çetelerin, Özgecan Aslan eylemine dahi tahammül edemeyen faşistlerin üniversitelerdeki izdüşümleri olduğu, polisle nasıl işbirliği içinde çalıştıkları ısrarla teşhir edilmelidir. Ancak bu şekilde gençlik içinde bir taraflaşma yaratılabilir ve bu saldırılar boşa düşürülebilir.

İSTANBUL'DAN BİR DGB'Lİ

DLB'liler LYS karşıtı etkinliğe çağırıyor

Devrimci Liseliler Birliği (DLB), İstanbul Bakırköy ve Kadıköy'de yürüttüğü faaliyetlerle 11 Haziran'da gerçekleştireceği LYS karşıtı etkinliğe çağrı yaptı.

28 Mayıs günü şenliğe çağrı için **Bakırköy Yürüyüş Yolu**'nda bildiri dağıtımını gerçekleştiren DLB'liler liselilerin yaşadıkları sorunlar ve etkinlik üzerine sohbetler gerçekleştirdiler.

Dağıtım sırasında zabıta ve sivil polislerin tacizleriyle karşılaşan DLB'liler aldıkları tok tutumla bu engelleme girişimini boşa düşürdü. Faaliyet sırasında *Liselilerin Sesi* ve *Ekim Gençliği* de liselilere ulaştırıldı.

DLB'liler aynı gün **Kadıköy Caferaga Spor Salonu**'nda gerçekleştirilen "Barış İçin Akademisyenler"e destek gecesinde

de açtıkları standla etkinliğin çağrısını sürdürdü.

29 ve 30 Mayıs günü Kadıköy'de stand açan DLB'liler ajitasyonlar eşliğinde bildiri dağıtımını yaptı, eleme sınavlarına karşı imza topladı. Liselilerin ilgiyle karşıladığı faaliyetle şenlik davetiyesi ve *Liselilerin Sesi* dergisi liselilere ulaştırıldı.

Tacize, tecavüze karşı geleceğiz!

Özgecan Aslan, Cansel Buse Kınalı, Ensar Vakfı ve Nizip Mülteci Kampı nicelerinin yaşandığı bir dönemdeyiz. Artık her güne yeni bir taciz-tecavüz haberleriyle uyanmaktayız.

Ensar Vakfı'nda 45 erkek çocuğa tecavüz edildiğinde devletin tecavüzcü vakfı nasıl koruduğunu "Bir kereden bir şey olmaz" açıklamalarıyla görmüş olduk. Mahkemelerde tecavüzçüye "takım elbise giydiğinden", "saygılı davranışından" ve birçok nedenden "iyi hal" indirimleri verilmeye devam ediliyor. Tecavüzçü, işkenceci devlet şimdiye yeni bir tasarı koyuyor önümüze: "Boşanma Komisyonu"

"Aile Bütünlüğünü Olumsuz Etkileyen Unsurlar İle Boşanma Olaylarının Araştırılması Ve Aile Kurumunun Güçlendirilmesi İçin Alınması Gereken Önlemlerin Belirlenmesi Amacıyla Kurulan Meclis Araştırması Komisyonu" çocukların evlendirilmesinin önünü açan ve tecavüzçüleri aklayan bir yasa taslağı sundu.

Taslağa göre:

- İstismar edilen çocuklar, tecavüzçüleriyle evlendirilecek. Çocuk istismarcısı tecavüz ettiği çocukla 5 yıl boyunca "sorunsuz" ve "başarılı" bir evlilik sürdürmesi halinde denetimli serbestlikten yararlanacak.

- 6284 Sayılı Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesi Yasası'nda yapılacak değişikliğe göre kadına şiddetin önü açılacak. Şiddet gören kadının, "mesai saatleri ve tatil günleri" dışında kalan zaman içerisinde karakola başvurması ve koruma tedbiri istemesi gerekecek. Yani mesai saatleri içerisinde şiddet gören bir kadınla ilgilenilmeyecek.

- Şiddet gören kadınların "erkeklerin mağdur edildiği" gerekçesiyle verilecek tedbir süreleri 15 güne kadar kısaltılacak. Bunun yanı sıra şiddet gören kadının "delil ve belge" sunması gerekecek.

- Taciz/tecavüz davalarında "Aile Mahreminin Korunması" bahanesiyle davalara gizlilik kararı getirilecek. Bu madde ile toplumsal muhalefetin yükselmesinin önü kesilmeye çalışılırken aynı zamanda mahkemeler tecavüzçüleri nasıl akladıklarını da toplumun gözleri önünde yapmaktan kaçınmaya çalışıyorlar.

479 sayfalık bu raporda varolan birçok madde tecavüzün, çocuk yaşta evlendirmenin ve geleceksizliğin önünü açmak içindir.

Biz liseliler; tacize, tecavüze karşı, çocuk istismarlarına karşı, geleceksizliğe karşı geleceğiz diyoruz. Sessiz kalmak suça ortak olmaktır. Gelin hep birlikte sessizliğe çığlık olalım!

DEVİRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ
29 MAYIS 2016

Ölüm getiren yol; “Bilim”

Her geçen gün bilim gelişerek hayatımıza giriyor. Her ne kadar insanlık yararına geliştiği söylene de bilimsel gelişmelerin arka planında dönemin hakim sınıflarının ihtiyaçları ve çıkarları yer almıştır: *“Kapitalist sistem, bilimle toplumsal yaşantımız arasındaki bağı kendi dünya görüşü etrafında şekillendiriyor. Öyle ki, günümüzde bilim ancak burjuvazinin kâr dürtüsünün sınırları içerisinde gelişme imkanı buluyor. Bilimsel buluşlar patentlenerek ticari bir metaya dönüştürülüyor.”* (Marksizm ve Bilim - J.D Bernal, Evrensel Basım Yayınları) Nitekim 1945'te Hiroşima'ya atılan atom bombası, güya insanlığın yararına bir buluştu. Oysa İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda sermayedarların uyuşmayan çıkarları doğrultusunda insanları yok etmek için kullanılmıştı.

Bilimsel çalışmalar günümüzde daha çok üniversitelerde bilimi geliştirme yanı sıra ileriye ilerliyor. Burjuvazinin ucuz laboratuvarları olarak işleyen ODTÜ, YTÜ, İTÜ vb. başka bir çok üniversite, AR-GE çalışmaları ile sermayeye hizmet ediyor. Örneğin Türkiye'de en büyük Teknokent'e sahip olan ODTÜ'de bilimsel çalışmalar adı altında savaş teknolojilerine büyük yatırımlar yapılıyor. Geçen günlerde de Kastamonu Üniversitesi Makine Mühendisliği öğrencileri tarafından 'insansız kara aracı' üretildi. Son dönemde tırmanan emperyalist savaşlarda kullanılması için gerçekleştirilen böylesi bir buluş, bilimin kime hizmet ettiğini gözler önüne seriyor. Nitekim savaş aygıtlarını geliştiren

ren firma olan ASELSAN, üniversiteleri gezip seminerler düzenleyerek silahlanma teknolojisi üzerine çalışmalarını anlatabiliyor.

Bunlar üniversitelerle sermayenin arasındaki sıkı bağları gösteriyor. Sermaye, dönem dönem üretim süreçlerinde ortaya çıkan ihtiyaçlar doğrultusunda da bu türden bilimsel çalışmaları gündeme getirebiliyor (Nükleer enerji Müh., Kontrol Müh., Enerji Sistemleri Müh. vb.) Son iki yıldır İTÜ'de, Nükleer Enerji ve Enerji Sistemleri mühendisleri ile birlikte nükleer santrallerin üretimi doğrultusunda çalışmalar yapılıyor. Öte yandan bu tür-

den faaliyetler aynı zamanda nükleer silahlar üretilerek savaş teknolojilerini geliştirmek hedefini de taşıyor.

Son dönemde tırmandırılan kirli savaşla birlikte silah yapımı, TOMA yapımı vb. giderek yoğunlaştı. Geçen sene Ocak ayında on binlerce metal işçisi greve çıkarken, sırf TOMA üretimi durdu diye Milli Güvenlik gerekçe gösterilerek grevler yasaklandı.

Üretimin kimlere hizmet ettiğini, bilimin nasıl geliştiğini bu örneklerle görebiliyoruz. Bilim ve teknikteki gelişmeler silah sanayisiyle kopmaz bir bağ içerisindedir. Gençler, işçi ve emekçiler bilimi

geliştirmek adı altında aslında birilerinin çıkarları ve kar hırsları uğruna kendilerini hedef alan araçları üretiyorlar.

Nasıl ki ASELSAN, Hacettepe'de öğrenciler tarafından protesto edildiyse, nasıl ki metal işçileri hakları ve gelecekleri için tek yürek olup üretimi durdularsa; bizler de okullarımızdan akarak işçi sınıfıyla omuz omuza hareket edip, kurulu düzeni yıkmak için mücadeleyi büyütmeliyiz. Ancak o zaman bilimin ve bilimsel gelişmelerin yararlılığını konuşabiliriz.

P. SEVRA

Sincan Hapishanesi'nde keyfi yasaklar ve baskılar sürüyor

Sermaye devletinin, toplum genelinde tırmandırdığı baskı ve zorbalığın yansıdığı alanlardan biri de devrimci tutsakların boyun eğmeye zorlandığı hapishaneler oluyor.

Son dönemlerde hapishanelere yönelik artan baskılar yeni bir boyut kazandı. Geçtiğimiz senelerde yakalanan 24 MKP tutsağının davaları Ankara'da görüleceğinden, buldukları illerden Sincan Cezaevi'ne getirildiler. Son dönemlerde dayatılan "hücrede en fazla 20 kitap ve 5 dergi bulundurma" uygulaması, son gelen MKP dava tutsakları üzerinden tebliğ edildi. MKP dava tutsakları bu tebliğ ile hücreye müdahale eden yönetime sloganlarla karşılık verdi.

Geçen hafta ise yönetim hücre aramalarında yine arşiv gazetelerini toplayıp (Kızıl Bayrak, Devrimci Halkın Günlüğü vb.) çöpe attı. Bu duruma hücrede bulunan MKP dava tutsakları ve TKİP dava tutsağı Onur Kara sloganlarla karşılık verdi. Bunun üzerine hücrede fiili müdahale gerçekleşti. TKİP dava tutsakları adına Onur Kara bu müdahalelerin kabul edilemez olduğunu ve bu uygulamalara devam edildiği takdirde gerekli cevabın verileceğini belirtti.

Hapishane yönetiminin bu keyfi uygulamasına karşı her gün saat 14.00'te MKP dava tutsakları ve TKİP dava tutsağı Onur Kara kapı dövme ve slogan atma eylemi başlattı.

Metal Fırtınası 1. yılında...

Metal işçisi kadınlar ve işçi eşleri direnişin kararlılığı ve enerjisiydi!

Sermayenin uykularını kaçırarak, günleri geceleri devirerek devam eden ve ülkenin dört bir yanına yayılarak, metal işçilerinin MİB ile ilmek ilmek ördüğü görkemli direnişin 1. yılı içerisindeyiz.

Bursa'da başlayan kıvılcım ülkenin dört bir yanında, binlerce metal işçisinin harladığı koca bir ateşe dönüştü. Metal işçilerinin yılları bulan esaretine karşı BOSCH fabrikasında imzalanan sözleşme, metal işçilerinin biriken öfkelerini açığa çıkardı. İlk başta Renault'da yükselen ses, başta Bursa olmak üzere Kocaeli, Ankara, İzmir, İstanbul, Gebze, Aksaray, Trakya, Manisa, Bolu, Eskişehir gibi birçok ildeki fabrikalarda yankılandı. Türk Metal çetesinin fabrikalardan defedilmesi başta olmak üzere MESS'e ve uşaklarına karşı sürdürülen direnişte ortak taleplerle mücadele yükseltildi.

Fabrikalarda oluşturulan komitelerle, Metal Fırtınası'nın önemli bir noktası olan ve mücadeleyi fabrikalarda ortaklaştıran Fabrikalar Arası Koordinasyon Kurulu'yla, fabrika fabrika yayılan fiili grevlerle, işgallerle yükselen direniş sermayenin uykularını kaçırdı.

Geçen yıl bu zamanlarda sermayenin korkulu rüyası olan, MESS'in, Türk Metal'in, patronların, sermayenin kalbine inen balyoz kadınıyla erkeğiyle metal işçilerinin ellerindeydi. Metal işçisi kadınlar ve işçi aileleri de Metal Fırtınası'nda balyozu ellerinde taşıyanlardandı.

KADINLAR EVDE VE İŞTE DİRENIŞTE!

Metal sektörünün büyük bir çoğunluğunu erkek işçiler oluşturuyor olsa da, son yıllarda metal fabrikalarında çalışan kadın sayısında önemli oranda artış oldu.

Metal Fırtınası'nda harekete geçen fabrikalarda da kadın işçiler direnişin ön safalarında yerlerini alarak önemli oranda

bir katılım sağladılar. Sermayenin metal işçilerinin direnme iradesini kırmaya yönelik hamlelerine karşı ayakta kalmak için önemli derecede de çabaladılar.

Delphi'de direnişle özdeşleşen "Pembe Delphi'li" metal işçisi kadınlar, Trakya EGO'da, Arçelik LG'de, Ford'da, Renault'da, SNOP'ta, MAKO'da direnişin ileriye taşınmasında önemli rol oynayan, şalteri indiren ellerden, günlerce direnen elleri tek yumruk haline getirenler arasında, direnişe güç katan metal işçisi kadınlar, direnişin ön safalarında yerlerini aldılar. Onurlu mücadelede bedel ödeyerek Ford'da, Renault'da, Arçelik LG'de işten atılan işçiler arasında kadın işçiler de vardı.

Arçelik LG direniş fabrikasında kadın işçilerin aralarında olduğu işçiler polis zoruyla fabrikadan çıkartıldılar. Rena-

ult'da direniş fotoğraflarında önde olan kadın işçilerden biri olan Pelin, işten atma saldırısına karşı gece yarısı fabrika önünde direnişteyken gözaltına alındı. Polisin saldırganlığına karşı direngenlikte kadın işçiler simgeleştiler.

Bunun yanı sıra işçi aileleri de kimi zaman fabrika önlerine alkışlarla, ıslıklarla giderek dayanışmayı yükseltirken, kimi zaman sıklıkla yayınladıkları mesajlarla direnişteki eşleriyle, kardeşleriyle el ele, omuz omuza birlikte mücadele ettiler. İşçi eşleri, anneleri, kardeşleri hem evlerinde hem de direniş alanında direnişin sürmesinin kararlılığıyla hareket ettiler. Bu direniş sürmeli diye ısrarlı bir şekilde direnişteki yakınlarını ikna eden, mesajlar atan kadınlardı. Direnişin kırılma anlarında işçi ailelerinin, belki en çok da çocukların inancı ve devam etme

isteği "çocuklarının geleceği"ni düşünen direnişçilerin bu zorlu anları aşmasını sağladı.

DİRENIŞ ÖZGÜRLEŞTİRİR!

Metal Fırtınası birçok yönüyle bizlere eşsiz dersler bıraktı. Bugün fabrikalardaki hareketlilik bitmiş gibi görünse de ateş yanıyor, fırtınanın etkileri hala fabrikalarda sürüyor. Yeni fırtınalara gebe olan zamanlardayız, daha örgütlü hazırlanmalıyız. Sermayenin uykularını kaçırarak, sermaye düzenini de yerle bir edeceği günler yakındır.

Ortak sorunlara karşı ortak mücadele ederek, kadınıyla, erkeğiyle harekete geçen, "sınıfa karşı sınıf" bilinci ve fiili meşru mücadele çizgisiyle hareket eden işçiler kazanacaktır. Metal Fırtınası ardında bıraktığı birçok deneyim ve dersle yeni bir dönemin kapılarını aralarken; kadın işçilerin mücadeleye katılmasında, dayanışmayı yükseltmesinde, direnişi ya da mücadeleyi ileriye taşımasındaki önemini gösterdi.

Direnenler, harekete geçenler özgürleşiyor, bir adım daha önde mücadele ediyor. Direnirken özgürleşen ve özgürleştikçe mücadeleyi kararlılıkla ileriye taşıyan kadın işçilerin örgütlü mücadelede yer alması, daha fazla kadının öncü işçiye dönüşmesi için özel politikalarla ve tüm araçları en işlevli şekilde kullanarak çalışmalar yürütmeliyiz.

EKK film gösterimleri gerçekleşti

Kıralık işçilik yasasının meclisten geçirildiği, boşanma komisyonuyla bilinen çocuk istismarının önünü açan, kadınların yasal zemine kavuşturulmuş haklarının gaspını içeren adımların atıldığı süreçte, Emekçi Kadın Komisyonları (EKK) emekçilerin mücadelesini yükseltmek için çalışmalarını sürdürüyor.

27 Mayıs günü özel istihdam bürolarını, yurtlarından göç etmiş işçilerin kölece yaşam ve çalışma koşullarını konu alan "İşte Özgür Dünya!" adlı filmin

gösterimi, Kartal'daki Üç Fidan Gençlik Kültür Evi'nde gerçekleştirildi. Filmin öncesinde, ücretli öğretmenlik, kıralık işçilik, güvencesiz çalışmayla ilgili sohbet edildi.

28 Mayıs günü ise Çukurova EKK, İşçilerin Birliği Derneği Adana Temsilciliği'nde etkinlik yaptı. Etkinlikte, Kastaş ve Avon direnişlerinden yola çıkarak, cinsel taciz, mobbing üzerine bir söyleşi ve konuyla ilgili "Tek Başına" filminin gösterimi yapıldı.

Sunumla başlayan söyleşi Kastaş ve Avon'da direnen kadınların bu saldırıya karşı mücadelede ön açıcı oldukları vurgularıyla sürdü. Mobbingin duygusal baskı anlamı taşıdığı ve mobbinge karşı farkındalık yaratılması gerektiği, bu farkındalığın da örgütlülükle yaratılacağı üzerine konuşuldu.

Söyleşinin ardından "Tek Başına" filmi gösterildi. Amerika'da mobbing ve cinsel taciz üzerine olan film ilgiyle izlendi. Filmin izlenmesinin ardından film üzerine bir söyleşi yapılarak, etkinlik bitirildi.

Hatice Yürekli Yoldaş'a...

Daima devrimci sınıf kavgasında yaşayacaksın!

Sevgili yoldaş;

Seni büyük Ölüm Orucu Direnişi'nde güneşe uğurlayışımızın üzerinden tam 15 yıl geçti. O günden bugüne işçi sınıfının devrimci programından aldığımız güç ile senden devraldığımız proletarya devrimciliğinin kızıl bayrağını leke sürdürmeden taşımanın sorumluluğu ile hareket ediyoruz. Yıkılmaya mahkum zulmün kalelerinden sesleniyorum sana. Büyük bir coşkuyla... Bir tarafta mücadeleye atıldığın İzmir'de devrimci bir sınıf hareketi yaratma hedefi ile günün sorumluluklarına yüklenip geleceği kazanma kararlılığının ayak sesleri geliyor. Diğer tarafta senin "canımızı ortaya koyarak, baştan tam bir inançla kazanacağımızı bildiğimiz bir zaferi sadece yoldaşlarımıza-partimize değil, ezilen sömürülen milyonlarca işçi emekçiye armağan edeceğiz" sözlerin beton duvarların içinde yankılanıyor. Ve Brecht'in dizeleri;

"Parti bizim

Sen, ben hepimiz

parti senin içinde kardeş

parti kafandaki düşünce

sen nerede oturursan orası onun evi

nerde sana saldırırlarsa odur karşı

koyan orda"

"İKTİDAR SAVAŞIMINDA

PROLETARYANIN ÖRGÜTTEN BAŞKA SİLAHI YOKTUR"

Emperyalist kapitalizmin, çok yönlü bunalımının faturasını tüm insanlığa, uygargılığa ve doğaya tüm şiddeti ile ödediği bir süreçte bu gerçek kendini işçi sınıfına dayatıyor. Çünkü tüm insanlığı kapitalist özel mülkiyet düzeninin tüm kötülüklerinden kurtaracak tek yol proletaryanın devrimci eylemidir. Kapitalizmi mezara gömecek tek toplumsal kuvvet işçi sınıfıdır. Ve bu kuvvetin kapitalizmi temellerinden sarsması için sosyalizm ile sınıf hareketinin örgütlü birliğinin sağlanması şarttır. Bu da devrimci sınıf partisinin varlığını gerektirir. Devrim davasına sarsılmaz bağlılığın temeli budur. Devrimci kimliğimizin harcı da budur. Tam da buradan hareketle F tipi zindanlarına karşı yakılan direniş ateşinin başında kızıl bandını takarken söylediğin "Partimizin bayrağına leke sürdürmeyeceğiz" sözlerin sınıfı devrime kazanma ısrarımızda her daim hafızamızda sarsılmaz bir köşe taşıdır.

Ve proletaryanın saflarından gelerek tüm yaşamını adadığın devrim davasına olan bağlılığın kavgamızın kızıl pusulası-

dır. "Sadece kendimiz için değil yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi emekçinin haklı davasını savunmak için direniyoruz" haykırışın, sınıfa karşı sınıf mücadelesinin en çetin alanı olan zindanlarda sergilediğin direnişinin kısa bir manifestosudur daima bizim için.

Proleter devrimciliğin bu topraklarda kök salmasında sıra neferi olarak büyük bir fedakarlıkla kendini adadığın yaşamın, Ümit yoldaşın "partiyi kazandık, uğruna tereddütsüzce öleceğimiz davayı kazandık" demesi ile aynı devrimci dünya görüşünden besleniyor. Bu yekpare direnişçi sınıf kimliği, komünist hareketin tarih sahnesine çıkışından sonra parti sınıfın bağrında inşa etme, parti ile sınıfın organik birliğini kurma ısrar ve sürekliliğinin başarısıdır. Tasfiyeciler liberalizmin topyekün kuşatmasına ve sola hakim sınıfdışılaşma karşı 17. yılında işçi sınıfı partisinin devrim ve sosyalizmin temsilcisi olan tutarlı pratiği, sen ve senin gibi zor dönemde soluksuzca mücadele eden yoldaşların omuzlarında inşa edilmiştir.

Sovyetler'in çöküşünün ardından "tarihin sonunu" ilan edenlerin karşısına "Yeni ekimler için!" şiarı ile çıkışımızın bir tesadüf olmadığını kanıtı, her geçen gün daha da güçlenen devrimci sınıf faaliyetimizdir.

"PROLETER DEVRİMİN VE KOMÜNİST PARTİSİNİN ÇIKARLARI HER ŞEYİN ÜZERİNDEDİR"

İşçi sınıfı partisinin felsefesi olan bu görüş, son nefesine kadar ortaya koyduğunuz devrimci sınıf eyleminde hayat bulmuştur. "Nerede sana saldırırlarsa, odur karşı koyan orada..." Gözaltında, işkencede, zindanda ve siyasal sınıf hareketinin her anında proletaryanın devrimci çıkarlarını temsil etmek denildiğinde, komünistler olarak senin yaşamından öğrenmeye devam ediyoruz. Tarihin biz sınıf devrimcilerine yüklediği sorumluluk ağırlaştıkça, Habip ve Ümit yoldaşlardan, Sen'den ve Alaattin yol-

daştan devraldığımız proletaryanın kızıl bayrağını kapitalizmin burçlarına dikme mücadelemiz, devrime hazırlığımız daha da yoğunlaşıyor. Emperyalist kapitalizm çürüyor. Emperyalist güçler arasında kızışan nüfuz mücadeleleri, tırmandırılan savaş ve saldırganlık, etnik-mezhepsel boğazlaşmalar ile kapitalizm, yapısal krizinin faturasını bir kez daha dünya işçi sınıfına ve ezilen halklara çıkarıyor.

Sosyal mücadelenin durgun bir seyir izlediği ve uluslararası sermayenin karşı-devrimci fiziki-ideolojik saldırılarının şiddetinin arttığı 90'ların başında komünist hareketin ilk konferansındaki tespitlerin haklılığını güncel gelişmeler doğrulamaktadır. "Ya sosyalizm ya barbarlık ikilemi, sosyalizm ile barbarlık arasındaki tercih bugün her zamankinden daha günceldir" vurgusunu yapan komünist hareketin, "yeni dönemin devrimler dönemi olacağını" saptaması ve devrimci sınıf hareketini örgütlemenin görevlerine yoğunlaşması, onun proleter sınıf karakterinin dolaysız bir sonucudur. Komünist öncü olarak sınıfın tarihsel misyonu ve çağımızdaki özel konumu üzerinden bakan proletarya partisinin zaferi buradaki ısrarın ürünü olacaktır.

İdeolojik, örgütsel, devrimci-militan kimliğin ile bize bıraktığın devrimci miras Greif'lerde, metal fırtınasında, sınıf eklenli faaliyetlerimizin kalbinin attığı her "işgal, grev, direniş" eyleminde, toplumsal muhalefetin öncülüğüne hazırlanma mücadelesinde kendini yeniden var ediyor.

Devrimci sınıf, devrimci parti ve devrim diyalektiği üzerinden şekillenen örgütlü yaşamında karşına çıkan tüm görevleri olduğu gibi F tipi tabutluklara karşı direnmeyi de aynı alçakgönüllükte ve sadelikte yapışınla önümüzdeki sert geçecek yeni devrimler döneminde karşımızda somut bir örneksin. Devrimci bir sınıf hareketi yaratmaya kilitlendiğimiz bir süreçteyiz. İki sınıfın, iki dünyanın karşı karşıya mücadelesi şiddetleniyor. Yeni fırtınalı süreçlerin tam ortasında,

senin sınıfa, devrime ve partiye olan güvenin, baştan aşağı çürümüş ve yıkılmayı bekleyen sermaye iktidarına karşı şiddetlenen kavgada kuşanılacak olan savaşı-militan proleter devrimci ruhtur.

"SERT GEÇECEK BİR ÇATIŞMADA BARİKATIN EN ÖNÜNDE..."

Senin ÖO Direnişi'nin 46. günündeki bu ifaden, düzen siyasetinin çatlakları içinde siyaset yapan reformist solun, sınıfı sahte hayallerle oyalamasına engel olmanın yakıcılığı artarken kuşanılması gereken devrimci militan kimliğe işaret ediyor. Ekonomik-sayasal yıkımın ağırlaştığı, Kürt halkına yönelik inkar ve imhanın burjuva cumhuriyet tarihinin en kapsamlı saldırganlığı ile şiddetlendiği bir dönemde "düzeni demokratikleştirme" programı etrafında kilitlenmiş reformizmin etki alanını kırmak için devrimci siyasal çizgiyi güçlendirmekten başka bir çıkar yol olmadığı açıktır. Devrimci sınıf mücadelesinin gündemlerine yoğunlaşmak ve sınıfı devrime hazırlamak, sermaye düzeninin faşist saldırganlığı karşısında her zaman bir adım önde olmayı gerektiriyor. Düzene ve kapitalizmi restore etme hedefli tüm düzen içi politikalara dur demenin yolu, sınıfın devrimci temelde kendi eylemi, öz deneyimi içerisinde eğitilmesinden geçiyor.

Tüm kavga yaşamında bu uğurda mücadele edişinden son nefesini verdiğin ana kadar senin yaşamından öğrenmeye devam ediyoruz. Tek başına kalsak bile devrimci iktidar mücadelesini zafere ulaştırmak için sert geçecek çatışmanın görevlerine hazırlanıyoruz. Sınıfı sermayeye karşı ideolojik, politik ve örgütsel olarak donatmak, geçmiş devrimci kuşakların mirasını geleceğe taşıyarak, sosyalizmle taçlandırmak anlamına gelecektir.

"Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm" şiarını en önde temsil ediyor, devrim davasının güncel ve tarihsel haklılığını ölümüne partisinin stratejik çizgi ile bütünleşmiş bu kararlılığıyla seni yaşamaya, yaşatmaya devam ediyoruz. Senin devrimci anın önünde gururla söylüyoruz ki bu topraklarda proleter devrimci maya tutmuştur. Şimdi görevimiz devrimci sınıf hareketi yaratmak ve sosyalizmi kurmaktır. Kavgamızda yaşıyorsun.

Zafer devrim davasıdır!

TKİP DAVA TUTSAĞI EVRİM ERDOĞDU

Göçmen katliamı kitlesele boyutlar kazanıyor

Afganistan hala işgal altında. Bir yandan da tüketici bir iç savaş yaşanıyor. Irak önce emperyalist işgal ve ardından, arkasında ABD ve batılı diğer emperyalistlerin olduğu iç savaş nedeniyle fiilen üçe bölünmüş durumda. Kan kaybı devam ediyor. Yemen'de, ABD ve Suudi gericiğinin kışkırttığı ve destek sunduğu kanlı iç savaş da devam ediyor. Sudan'da soykırım var. Suriye, günümüzde emperyalistler arası nüfuz kavgasının dolaylı-dolaysız sürdürüldüğü tam bir av sahasına dönüşmüştür. Suriye de fiilen üç parçaya bölünmüş bulunuyor. Geleceğinin ne olacağı henüz belirsizdir. Bu hususu karara bağlamak ve 'barışı sağlamak' amacıyla neredeyse aylığa bağlanmış görüşmeler yapılıyor, ama sonuç yok. Tam tersine, Suriye'deki savaş daha da karmaşık hale geliyor. Ve dahası, Suriye'deki savaş, yeni cephelemler açılarak daha da boyutlandırıldı. Emperyalistler ve bölgedeki işbirlikçileri yoğun bir hareketlilik içinde. Nüfuz mücadelesi daha bir hız kazandı.

Bunlara eklenmesi gereken bir başka önemli gelişme de şudur: Bilindiği gibi Libya emperyalist koalisyonun ve savaş ve iç savaş aygıtı NATO'nun tümüyle haksız ve gerici işgalini yaşadı. Birkaç günde tam bir yangın yerine çevrildi, yakıldı yıkıldı. Libya'ya dönük bu emperyalist müdahalenin en uğursuz ve yıkıcı sonuçlarından biri de Libya'yı boylu boyunca kasıp kavuran kanlı bir iç savaş oldu. Emperyalistler sadece Libya'yı yakıp yıkmadılar. Geriye bir de tüketici bir iç savaş bıraktılar. Sözde bazı anlaşmalar yapıldı, barış adımlarının atıldığı söylendi, ancak, hiçbir gerçek değildi ve hiçbirinin hükmü olmadı. Zaten anlaşmalar çok kırıldı. Libya hala iç savaşın içinde ve sürekli kan akıyor. Kesin olan da şudur ki, bu kanlı savaşın duracağı ve barışın iç imkanlarla sağlanacağı da yok. Bu ise yeni bir dış müdahale, demek oluyor ki yeni bir emperyalist saldırı demektir.

Tüm bu gelişmelerin, açlık, yokluk ve yoksulluk, oldukça ağır travmalar, evsizlik, umutsuzluk, çaresizlik gibi pek çok yıkıcı ve yakıcı sonucu var. Kabul edilir ki günümüzdeki en yakıcı sonuçlarından biri de yeniden bir insanlık dramına dönüşmüş bulunan mülteciler sorunudur. Şöyle ki; emperyalist müdahale, savaş ve iç savaşlar sadece yüz binlerce insanın ölümüne, yüz binlercesinin yaralanmasına yol açmıyor, tam bir kaçınılmazlık halinde milyonlarca savaş mağduru insanın, yeni bir yaşam umudu ve özlemi ile Avrupa ülkelerine sığınmak üzere göçüne de neden oluyor. Bu yoksul ve çaresiz

insanlar bir de kitleler halinde dizildikleri göç yollarında tükeniyorlar. Açlık, her türlü dışlanma ve aşağılanma, özellikle küçük çocukları etkileyen ölümcül hastalıklar burada da yakalarını bırakmıyor. Savaşlardan şans eseri kurtulanların binlercesi de bu göç yollarında yaşamını yitiriyor. Bu tablo günümüzün en yakıcı tablolarından biridir ve gitgide ağırlaşıyor.

KIRLI MUHATAPLAR, KIRLI PAZARLIKLAR VE KIRLI ANLAŞMALAR

Savaş mağduru mülteci kabileleri en fazla deniz yolu ile, somut olarak da Akdeniz üzerinden Avrupa'ya ulaşmaya çalışıyor. Düne kadar daha çok Yunanistan bir geçiş güzergahı idi. Göçmen kabileleri ilk önce can havliyle Yunanistan'a sığınyordu. AB, esas olarak da Almanya mülteciler konusunda doğal olarak Yunanistan'ı muhatap alıyor, Yunan devletiyle kirli pazarlıklar yapıyor, anlaşmalar imzalatıyordu. Yunanistan'ın adaları birer mülteci adası haline gelmişti. Türkiye ve başka ülkelerden gelenlerin bindikleri botlar ve tekneler her defasında onlarca, bazen de yüzlerce insanı Akdeniz'in sularına bırakıyordu. Akdeniz her gün yeni bir mülteci katliamına sahne oluyordu. Bu güzergah bugün de kısmen kullanılıyor. Ancak, yapılan yeni anlaşmalarla mülteci dalgası şimdi yön değiştirmiş bulunuyor.

Şimdilerde savaş Suriye üzerinde yoğunlaşmış bulunuyor. Göç yollarına dizilenler daha çok Suriyeli mültecilerdir. İlk durakları ise hemen yanı başlarındaki Türkiye'dir. Savaştan kaçanlar ilk elden buraya sığınyorlar. Yani konunun muhatabı da değişmiştir. AB ve onun adına Almanya günümüzde Türk sermaye devleti ile mesai içindedir. Mülteciler konusunda şimdi kendisi kadar kirli bu devletle görüşüyor, en kirli pazarlıkları yapıyor ve bunun ifadesi anlaşmalar im-

zalanıyor. Düne kadar Yunan hükümeti ile benzer bir mesai içindeydi. AB ve temsilen Almanya, milyon Avrular ve başka kimi kirli ve karanlık anlaşmalar karşılığında şimdi Türk sermaye devletinin mültecilere kapılarını açmasını, kendi topraklarında barındırmasını ve ne yapıp edip Avrupa'ya ulaşmalarını engellemesini istiyor.

Bugüne dek türlü önlemler denendi. Sözelimi, polis ve jandarma zoru kullanıldı, sınırlara duvarlar örüldü, çelik halatlar gerildi, kanlı pusular kurulup kimi savunmasız göçmenler katledildi, sulara atılıp boğulmaları sağlandı, botları batırıldı. Ama caydırıcı bu kadar önleme rağmen bu uğraşlar sonuç vermedi. Mülteci akını durdurulamadı. Savaşlar durmadığı, emperyalistler arası nüfuz kavgası daha da kızıştığı için göçler de durmuyor. Bir yandan sosyal yıkım, diğer yandan savaşların neden olduğu yıkım, göçleri daha da tetikliyor. Sonuç olarak, bugün değişen, sadece mülteci sorununun daha da yakıcı ve yıkıcı hale gelmesidir. Güzergahların değişmesidir. Mülteci katliamlarının kitlesele boyutlar kazanmasıdır. Dikkate değer olan her yeni anlaşmanın ardından sorunun daha da ağırlaşması ve mülteci katliamlarının daha bir kitlesele hâl almasıdır.

O kadar ki Akdeniz günümüzde tam bir mülteci mezarlığına dönüşmüştür. Bir av sahasıdır Akdeniz ve ha bire mülteci ölümleri üretiyor adeta. Her gün botlar/tekneler batıyor ya da batırılıyor. Vakaların şimdiki adresi ise İtalya-Libya hattıdır. BM Mülteciler Yüksek Komiserliği, Libya açıklarında sadece bir kaç gün içinde 700'e yakın mültecinin yaşamını yitirdiğini açıkladı. Sicilya kanalı bir başka katliam güzergahı haline gelmeye başlamıştır. Bu durumun devam edeceği muhtemeldir. Uluslararası Göç Örgütü sadece bu yıl Akdeniz'de 1475 mültecinin yaşamını yitirdiğini açıkladı.

GÖÇLERİN NEDENİ EMPERYALİST VE GERİCİ SAVAŞLAR, SORUMLULARI DA EMPERYALİSTLER VE İŞBİRLİKÇİLERİDİR

Mülteci sorununda gelinen yerde katliam boyutlarını da aşan bir tablo ile karşı karşıyayız. Bu tablonun gerisinde emperyalist saldırganlık ve savaş politikaları var. Bu tablonun sorumluları ise, kâra doymak nedir bilmeyen aç gözlü petrol ve silah tekelleridir. Bu tekelere temsilcileri olan emperyalist büyük devletler ve onların işbirlikçileridir. Mültecilerin tümü de savaş mağdurdurlar. Savaşların cereyan ettiği coğrafyalardan gelmektedirler. Hiçbiri gönüllü olarak açlığa, yoksulluğa ve ölüme koşmuyor. Göç hepsi için de bir mecburiyettir. Başka ülkelerde ve üstelik de bir tür esaret koşullarında yaşamak hiçbirinin özlemini duyduğu bir şey değildir. Kurtuluşun adresi sandıkları Avrupa ülkelerinin gerçekte bir cehennem olduğunu, kısa süre içinde bizzat yaşayarak öğrenmektedirler.

Bir kez daha, insanlığa ve doğaya ait tüm yakıcı ve yıkıcı sorunların kaynağı kapitalizmdir. O, insanlığa ve doğaya ait hiçbir sorunu çözmeye muktedir değildir. İddiaların tam tersine, kapitalizm var oldukça bu sorunlar da, hem de çoğalarak ve daha bir ağırlaşarak var olmaya devam edecektir. Mülteci sorunu sınırların açılması ve mültecilere sığınma hakkı verilerek çözülemez. Mülteci sorunu da dahil tüm bu sorunlar kalıcı biçimde ancak kapitalizmin yıkılması ile çözüme kavuşturulabilir. Sömürünün, baskının, yokluğun, yoksulluğun, savaşların ve sınırların olmadığı, tüm insanlığın herhangi bir mecburiyete tabi olmadan özgürce yaşayabileceği, başka ülkelere gitmenin özgür bir seyahat olduğu bir dünya; insanlığın gerçek özlemi budur. Bu ise sosyalizmdir. Çözüm sosyalizmedir.

Fransa'da grev büyüyor

Fransa'da grevler yayılırken, patronlar işçileri teröristlikle suçluyor ve işçilerin haklarını gasp etmekte ısrar ediyor. İşçiler ise kölelik yasasına karşı haklarını savunuyor.

Paris başta olmak üzere Fransa'nın hemen her yeri, iki ayı aşkın bir süredir, giderek süreklileşen ve değişik sektörlerle sıçrayan grevler, işgaller ve blokaj eylemleri ile sarsılıyor.

Fransa'da çalışma yasasına karşı gerçekleştirilen grev hareketine Demiryolu, Havayolu ve Paris toplu taşımacılığı RATP emekçileri de katıldı.

Demiryolu sektörü SNCF'de örgütlü UNSA-Ferroviaire, CGT-Cheminots ve Sud-Rail sendikaları çalışma koşullarının iyileştirilmesi için ve yeni yasaya karşı 31 Mayıs akşamından itibaren süresiz greve başladı. Grevler nedeniyle seferlerden hızlı tren TGV 'de %40, bölgesel tren TER'de ise %60 oranında bir düşüş bekleniyor.

Fransa'nın en büyük sendikası olan CGT, banliyö ulaşımını sağlayan RATP emekçilerini çalışma koşullarının iyileştirilmesi için ve yeni yasaya karşı, Perşembe gününden itibaren süresiz greve çağırıyor. Banliyö ulaşımını sağlayan metro ve RER seferlerinde çalışan emekçilerin katılımıyla, grevlerin daha da etkili olması bekleniyor.

Havayolu sektöründe ise, sivil havacılık sendikası DGAC ve SNPL Air France pilotlarının sendikaları 3 Haziran'dan 6 Haziran'a kadar grev kararı aldı. Grevin ulusal ve uluslararası uçuşlarda %50 oranında etkili olacağı ileri sürülüyor. Öte yandan, kesin bir tarih belirtilmemekle birlikte, havayolu emekçileri de uzun süreli bir grev kararı almış bulunuyor.

Vitry sur Seine'de bulunan Paris'in en büyük çöp depolama ve arıtma tesisi emekçileri de grevdeler. Depoya giriş ve çıkışlara izin vermiyorlar.

Fransa'da toplam 8 rafineri var. Grev-

ci işçilerin petrol depolarına ve rafinerilere yönelik blokaj eylemleri, polis saldırısı sonucu kaldırılrsa da, 6 rafineride grevler fiilen devam ediyor. Bu arada, Fransa genelinde 12 bin benzin istasyonunun bulunduğu ve halen bunun %20 oranının yakıt sıkıntısı çektiği belirtiliyor.

Tersane çalışanları ve çiftçilerin de grev hazırlığı içinde olduğu belirtiliyor.

CGT, FO, FSU, Solidaires, Unef, UNL ve Fidl 14 Haziran için yoğun biçimde genel grev ve eylem çağırısı yapıyor.

Fransa'da dikkate değer bir yeni gelişme de, patronlar sendikası MEDEF'in başkanı Pierre Gattaz'ın grevci işçileri "serserilik", CGT sendikacılarını ise "teröristlikle" suçlamasıdır. Bu, sermaye sınıfı ve hükümeti ile grevden greve koşan işçi ve emekçiler arasındaki gerilimi iyiden iyiye tırmadı. Tüm veriler her yerde olduğu gibi Fransa'da da bu yazın oldukça sıcak geçeceğini gösteriyor.

KIZIL BAYRAK / PARIS

Belçika'da grevler devam ediyor

Fransa'daki El Khomri yasasının bir benzeri Belçika hükümetinin gündemine gelirken, kölelik yasasına karşı işçi ve emekçiler grevler ve eylemlerle mücadeleyi büyütüyor.

Belçika'nın pek çok bölgesinde kamu sektöründe; ulaşım (otobüsler, metro, tramvay) çalışan işçiler ve öğretmenler başta olmak üzere binlerce işçi ve emekçinin grevi 31 Mayıs günü de devam etti.

Belçika devletinin işçi ve emekçilerin haklarını gasp etmek istemesine karşı greve çıkan emekçiler, Fransa'dakine benzer çerçevede hazırlanan saldırı ya-

sasını protesto etti.

Yasa kapsamında hükümet, emeklilik yaşını arttırmayı, haftalık çalışma saatini uzatmayı ve "geçici işçilik" uygulamalarını pekiştirmeyi, işten atılmaları kolaylaştırarak köleliği ağırlaştırmayı hedefliyor.

ESNEK ÇALIŞMAYA KARŞI GENEL GREV ÇAĞIRISI

Mayıs'ın son haftası yaklaşık 60 bin emekçinin katıldığı eylemlerde, 31 Mayıs'ta da devam eden grev sonucunda toplu taşıma araçları büyük ölçüde dur-

du. Başkent Brüksel'in merkezinde sınırlı sayıda otobüs, metro ve tramvay hattının çalıştığı belirtilirken, Fransızca konuşulan Güney Valon bölgesinde neredeyse tüm ulaşım durdu. Sendikalar, bu bölgedeki Charleroi şehrinde toplu taşıma araçlarının çalışmadığını bildirdi.

Felemenk bölgesi olan kuzeyde ise grevin yüzde 50 etkili olduğu kaydedildi.

Öte yandan Belçika'nın başlıca işçi sendikaları konfederasyonu olan yaklaşık 1 buçuk milyon üyesi bulunan AB-VV-FGTB de 24 Haziran için genel grev çağırısı yaptı.

Almanya'da göçmenlere "uyum" adlı kölelik yasası

Mültecileri köleleştirmenin işçi sınıfını da daha ağır koşullarda sömürebilmenin önünü açacak olan "Uyum Yasası" Alman hükümeti tarafından kabul edildi.

AB emperyalistlerinin bir kısmı göçmenlere karşı ırkçılığı açıktan desteklerken, İtalya ve Almanya gibi ülkelerde "mültecilere kapılarımızı açalım" görüntüsü altında göçmenleri sömürmenin koşulları düzleniyor. Bu ülkelerde de alttan alta ırkçılık ve göçmen karşıtlığı körüklenirken, bu emperyalist devletlerin esas amacını göçmenleri ucuz işgücü olarak sömürmek ve AB krizine buradan "çözüm" aramak oluşturuyor.

IMF Başkanı Christine Lagarde daha önce yaptığı bir konuşmada bu yöndeki amaçlarını açıkça dillendirmekten kaçınmamıştı. Türkiye ile AB arasındaki kirli anlaşmada da Alman tekellerinin baş sözcüsü Angela Merkel göçmenlerin sömürsü için "yasal" zeminlerin oluşturulmasına dikkat çekmişti. Son olarak Alman hükümeti de bu çerçevede hazırlanan "Uyum Yasası"nı kabul etti. Böylece göçmenlere köleliğin yasallaşması sürecinde mecliste onay aşamasına gelmiş oldu.

MÜLTECİLERİN İŞ GÜCÜNE KATILMASI TEŞVİK EDİLECEK

Yasa kapsamında, mültecilerin iş gücüne katılmasının önü açılırken, bu doğrultuda gerekli mesleki eğitimin alınması için "kolaylık" sağlanması öngörülmüştür. Bu, eğitim şartlarının hafifletilmesi anlamına gelirken, ayrıca göçmenlerin ülkedeki yerleşimine dair birtakım sınırlamaların, iş bulan ve mesleki eğitim alan göçmenler için kaldırılacağı belirtiliyor.

ALMAN TEKELLERİ GÖÇMENLERİ SÖMÜRME DERDİNDE

İşgücü maliyetini düşürmek isteyen patronlar ise bir süredir bu yönde adımlar atmış bulunuyor. Alman otomotiv tekeli Daimler AG, bundan bir yıl önce hükümetten göçmenlere ilişkin çalışma yasası hazırlaması talebinde bulunmuştu. Bununla birlikte birçok emperyalist tekel göçmenleri ucuz iş gücü olarak çalıştırmak için "çiraklık eğitimi" vermeye başlamıştı.

Göçmenlerin işgücü piyasalarına dahil olmasıyla birlikte piyasanın esnekleştirilmesi ve geçici işçiliğin yaygınlaştırılması adımları atılarak "kiralık işçilik" pekiştirilmiş olacak.

İstanbul'da her yer rezidans ve AVM

Sermaye ve temsilciliğini yapanlar daha fazla kar ve iktidar hırsı ile saldırı-ganlıklarını arttırıyor. Bu saldırıdan yaşam alanlarımız da payına düşeni alıyor. Doğanın ve kentsel alanların rant uğruna yağma ve talanı üst seviyeye çıkmış durumda. Rant projelerinin ulaştığı seviyeyi görmek için İstanbul'un son iki yılda yaşadığı dönüşüme bakmak yeterli. Kapitalizmin simgesi olan iş kuleleri, rezidanslar, AVM'ler her yeri sarmış durumda ve sürekli yenileri ekleniyor. Bu konuda basına yansıyan sayısal veriler bizlere İstanbul'un durumunu göstermekte:

- İstanbul'da son iki yılda inşaatı biten ve devam eden 1400 lüks konutun 705'i rezidans.

- İstanbul'da bulunan 120 AVM'nin 72'sinin inşaatı son iki yılda bitmiş veya başlamış.

- E-5 hattında inşaatı biten ve devam eden 76 rezidans, 25 AVM yer alıyor.

- TEM üzerinde inşaatı biten ve devam eden 45 rezidans ve 6 AVM yer alıyor.

- Ataköy-Zeytinburnu sahil yolu ve Basınekspres güzergahında 30 lüks konut ve rezidans inşaatı devam ediyor.

- Trafik yoğunluğu yüzde 90'lara çıktı. İstanbul'da yer kalmadığı için yol yapılamıyor. Bununla birlikte trafiğe 2 yılda 500 bin araç çıkması bekleniyor.

- İstanbul'da 2023 için öngörülen nüfus 23,3 milyon.*

- Yeni yol için tek seçenek Kuzey Ormanları.** İmara açılırsa İstanbul'un

nüfusuna 7.5 milyon eklenecek ve 350 milyar dolarlık rant oluşacak.

MİMARLAR ODASI: EŞİK GEÇİLDİ

Hiçbir yasa, çevre düzeni ve imar planını tanımaksızın İstanbul'un rant uğruna talanını Mimarlar Odası Başkanı Eyüp Muhcu ise şöyle değerlendirmekte:

"Şehirde olmaz denen şeyler olur hale getirildi. Kamu denetimi söz konusu değil. Bu durum olası deprem ve sel felaketlerinde ciddi insan ve ekonomik kayıplara neden olacak. Plansız yapılaşma şehrin yaşam kalitesini tamamen ortadan kaldırdı. İstanbul'un yaşanılır hale gelmesi için kamu tedbirlerine ve rehabilitasyona ihtiyaç var. Bugünkü anlayışla bunun gerçekleşmesi mümkün değil. Eşik geçildi, bizleri çok daha büyük felaketler bekliyor."

Kuşkusuz kendi koydukları yasaları,

bizzat onay verdikleri kent planlarını tanımayanlar için konuyla ilgili meslek ve bilim insanlarının yaptığı değerlendirmeler ve uyarıların da hiçbir önemi olmuyor. Kentsel ranttan daha fazla yararlanmak için üretim alanlarını kent dışına taşıyan, mahallelerimizi "kentsel dönüşüm" adı altında "rantsal dönüşüm"e sokanlar, bizleri kent yaşamının dışına sürüyorlar. Boşalttıkları ve dönüşüme soktukları yerlere iş kulesi, lüks konutlar, rezidans ve AVM yapanlar bununla da yetinmeyip "gölgesini satamadığı ağacı kesme" mantığı ile hareket ediyorlar. Kendilerini "çevrecinin daniskası" olarak tanımlayanlar rant için neredeyse kesilmedik tek bir ağaç bırakmama bakış açısıyla hareket ederek orman alanlarını, su kaynaklarını yok ediyorlar. Sonrasında inşa ettikleri beton yığınlarının üzerine ağaç dikmekle övünüyorlar.

Rant projeleri ile yaşam alanlarımızı

ellerimizden alanlar ve bizleri kent dışında sağlıksız konut alanlarına sürenler, bizlerin yaşamlarını tehdit etmek konusunda hiçbir "eşik" tanımıyorlar. Zira doğanın talanı ile olası doğal felaketlere davetiye çıkartarak yaşam hakkımızı elimizden almaya çalışıyorlar. Bunları yaparken de hiçbir engelle karşılaşmak istemiyorlar. Ancak kuşkusuz ki yeni bir Gezi ve Cerattepe olmasından da korkuyorlar. Onların korkularını gerçek kılmak, yaşam ve doğa alanlarımıza sahip çıkmak ise biz işçi ve emekçilerin elinde.

* Resmi sayım verilerine göre İstanbul'un 2015 nüfusu 14,7 milyon.

** Bu bölgede İstanbul'un orman alanlarının yüzde 46'sı, özel ormanlarının yüzde 34'ü, 2B alanlarının yüzde 38'i ve tarım alanlarının yüzde 43'ü bulunuyor. İstanbul'un 7 su kaynağı da burada.

Çevre gününe dair

1972 yılında İsveç'in Stockholm kentinde toplanan Birleşmiş Milletler, Çevre Konferansı'nda alınan bir karar ile 5 Haziran gününü 'Dünya Çevre Günü' olarak ilan etti. Çevre kirliliğine sebep olan bu düzenin sahipleri bir güne sıkıştırdıkları "farkındalık" ile günah çıkarıyorlar. Çevre konusundaki ikiyüzlü politikaları ise her gün açığa çıkıyor.

Sanayileşme ile gelişen kapitalist düzen fosil yakıtları kullanarak doğaya zararlı gazlar salmakta, kurulan devasa fabrikalar, atıkları ile suyu, toprağı, havayı kirliletmekte ve doğal yaşamı tehdit etmektedir. Şehir planlamalarının yarattığı tahribatlar da unutulmamalı; programsız HES'ler, güneş ve rüzgar varken bir çok ülkenin vazgeçmiş olduğu nükleer santral yapımındaki ısrar, İstanbul'un geriye kalan son ormanları-

nı da yok eden, su havzasını kirleten 3. köprü inşaatı, verimli tarım toprakları bulunan Trakya'da yapılması öngörülen Kanal İstanbul projesi, maden ve taş ocaklarından sonra ormanlarda petrol aranmasına izin verilmesi, termik santrallerin açılması, kıyıların plansız olarak yerleşime açılıp tüketilmesi, dört bir yana kurulan baz istasyonları, siyanürlü altın madenleri vb... Tarımda kullanılan kimyasal ilaçlar ve GDO'lu tohumlar ise toprak kirliliğini arttırmaktadır.

Bugün çevre kirliliğinin yarattığı çeşitli sorunların sonuçlarını yaşıyoruz. Hastalıklardan, doğanın tahribatına, küresel ısınmadan, doğal süreçlerin bozulmasına ve canlıların yaşamını yitirmesine kadar. "1994 yılında Hindistan'ın Bhopal kentindeki Union Carbide'a ait

pestisit fabrikasında yaşanan zehirli gaz sızıntısı anında 3 bin kişiyi öldürdü, bugüne kadar ise bıraktığı zehirler nedeniyle yüz binlerce insanın yaşamını etkiledi."⁽¹⁾ Sadece bu olay dahi tarım ilaçlarının etkisini göstermeye yetiyor.

Her şeyi metalaştıran ve sömüren kapitalist düzenin kurduğu kendi vakıfları bile çevre kirliliğinin boyutlarını tartışmakta, tartışmaktadır. "Bugün insanı dünyadaki doğal sistemlerin yenilenme kapasitesinin 1,5 katını tüketmektedir. Eğer tüketim anlayışı hiç değişmeksizin devam ederse 2030 yılında ihtiyaçların karşılanması için iki, 2050 yılında ise üç dünyaya ihtiyacımız olacak." saptamasını yapan kimi düzen kurumları, mevcut toplumsal sistemin yarattığı sonuçlardan şikayetçi olabiliyor. TEMA vakfına ait olan bu sözler şöyle devam ediyor: "Gelişmiş ülkelerde gıda israfı gelişmemiş ülkelere daha fazladır. Tüketilen gıdanın %50'si olan

300 milyon ton gıda maddesi çöpe atılmaktadır. Çöpe atılan gıda bugün dünya çapında yetersiz beslenen 842 milyon insana yetecek miktardadır."⁽²⁾ Bu sayısal verilerin gerçekte çok daha fazla olduğunu tahmin edebiliriz. Doğayı hem kirliletiyor hem de yok eden bu düzen sayısız çelişkiyi içerisinde barındırmaktadır. Bir yandan aşırı üretim yaparken bir yandan fazla ürünleri çöpe atmakta, insanları açlığa, ölüme terk etmektedir.

Ancak mevcut toplumsal düzeni, yani kapitalizmi yıkararak bu çelişkilerin önüne geçebilir, merkezine doğayı ve insanı alan politikaların hayata geçmesini sağlayabiliriz. Yaşadığımız gezegenin bilincinde, ihtiyaçlarımızın toplumsal olarak çözüleceği bir düzende, yani sosyalizmde temiz bir çevreden bahsedebiliriz.

⁽¹⁾ 5 Haziran 2004, greenpeace.org

⁽²⁾ 4 Haziran 2015, tema.org.tr

Çorum'dan günümüze

Katleden devlettir, hesabını soracağız!

Buğday tarlalarında ölen gençcik başaklar.

Arpa tarlalarında kesilen başlar, kol- lar. Yanmış insanlar... Kanları damlaya damlaya panzerlerin önüne katılanlar. El- leri, ağızları bağlanıp vurulanlar... Amacı iyileştirmek, yaşatmak olmayan doktor önlüklü cellatların gezdiği hastanelerde ölüm saçanlar...

Dersim, Çorum, Maraş, Sivas...

Suruç, Ankara, Cizre...

Yerler değişiyor, yıllar değişiyor. Eme- ğe vurulmuş sömürü prangalarının par- çalanmaması için aynı kanlı senaryolar yazılıyor, aynı barbarlık sahneleniyor. Bir avuç asalağın zenginliği uğruna milyon- lara dayatılan köleliğin daim olması için vahşi katliamlar tekrar tekrar güncelle- niyor.

DÜNÜN AYNASINDA BUGÜN

Sermaye devletin tarihi katliamlar- la örülüdür. Öyle ki, bujuva cumhuriye- tin temelinde komünistlerin ve mazlum halkların kanı bulunmaktadır.

Sermaye devletin gerçekleştirdi- ği vahşi katliamlardan birisi de bundan 36 yıl önce, Çorum'da 1980 yılında ya- şandı. 1980 askeri faşist darbesinin ön

günlerinde 28 Mayıs 1980'de başlayıp, 5 Temmuz'a kadar süren Çorum Katliamı devletin kanlı pratiklerinden birisi ola- rak tarihe geçti. ABD'nin Türkiye Büyük Elçiliği'nde görevli olan Robert Alexandir Peck (CIA görevlisi) Maraş Katliamı'nda olduğu gibi Çorum'da da iş başında idi.

Çorum Katliamı'nın fitili Ankara'da MHP Genel Başkanı Gün Sazak'ın vurul- masıyla ateşlenir. Sonrasında MHP 'li, ül- kücü, islamcı faşistler devletin önceden planladığı ve yönlendirdiği gibi sokaklara dökülür. Alevilerin camileri yaktığı söy-

lentileri yayılmaya başlar. Medya üzerin- den de işçi ve emekçilerin dini duyguları istismar edilip, yalan haberlerle toplum kışkırtılır.

28 Mayıs günü Çorum'un en işlek caddelerinde faşistler terör estirir. Alevi, solcu esnaflar dövülür, işyerleri yağma- lanır. Dönemin demokrat gazetesi olan Çorum gazetesine, Bahar Kitapevi'ne saldırı gerçekleştirilir. Faşist çeteler dev- let tarafından Alevilerin yaşadığı Milönü Mahallesi'ne yönlendirilir, Milönü Ma- hallesi'ndeki emekçiler ise barikatlar ku-

arak faşistlere yanıt verir ve saldırılara karşı direnirler. Vali sokağa çıkma yasağı ilan eder ve kolluk güçlerine barikatların kaldırılması emrini verir. Çorum'a giden yollar faşistler ve devlet tarafından kapa- tılır, telefon hatları kesilerek başka şehir- de yaşayan yakınlarına ulaşımı engelle- nir. Faşistler sokaklarda rahat bir şekilde dolaşmaya devam eder ve polisle işbir- liği içinde saldırılarını sürdürür. Katliam süresince 57 insan yaşamını yitirir.

Katliamın sırasında buğday tarlala- rında hamile kadınların, gençlerin, yaş- lıların elleri kolları bağlı şekilde işkence edilmiş cesetleri toplandı bir bir. Tüm bunlara rağmen Çorum'un emekçi halkı devrimcilerle omuz omuza vererek bü- yük bir direnişin altına imza attı. Sokak sokak, barikat barikat dövüştü. Katliam, kendi bağrında direnişi büyüttü, buğday tarlalarına ekilen tohumlar yeşerdi ve di- renç oldu bugünlere.

Şimdi sıra bu direnç damarına tutu- narak Çorum'un ve diğer tüm katliamlar- ın hesabını sormakta. Şimdi sıra buğday tanelerinde yaşamı bugüne devredenle- rin umudunu gerçek kılmakta.

S. GÜL

Kızıl Bayrak okuyalım, okutalım

Günümüzde haber alma kaynağı ol- dukça geniş. Gazete, televizyon, inter- net... Haberleri, ülkede gelişen olayları buralardan takip ediyoruz. Fakat bizim için haber kaynağından çok, haberin verilmiş tarzı önemli olmalıdır. Gerçekten bizleri bilgilendirmek, düşündürmek, yol-yöntem göstermek için mi veriliyor, yoksa sadece haber olarak mı, ya da biz- leri yanıltmak için mi bu haberler yapılı- yor. Gerçeğine bakacak olursak ya sade- ce haber olarak veriliyor, alt yazı olarak geçiyor. Ya da sırf bizleri yanıltmak için gereksiz yere uzatılarak, göz boyanarak bizlere aktarılıyor. Örneğin; biz işçilerin - emekçilerin hayatını daha da kötüleş- tirecek olan kiralık işçi yasası meclisten geçti. Öncesinde bu yasa bizler için çok iyi bir şeymiş gibi anlatıldı, yazıldı çizildi. İşsizliği azaltacak gibi bir sürü palavrayla bizlerin gözleri boyandı.

Benzer bir süreç, Kürt illerinde ya- şanan devlet katliamları üzerinden de işletiliyor. Kürt halkı katlediliyor. Bod- rumlarda yanmış insan cesetleri bulu- nuyor. Devlet bizzat yürüttüğü kirli sa- vaş üzerinden işçi ve emekçileri bölmek

inç milliyetçiliği, şovenizmi her yolla beynimize kazımaya çalışıyor. Bunda da en çok medya organlarını kullanıyor. Oradaki insanları terörist, vatan haini olarak göstererek emekçileri bölmekte başarılı oluyor.

Devlet savaş politikalarına emekçi- leri yedeklemek için de burjuva basını etkili bir şekilde kullanıyor. Bu ülkede o kadar NATO üssü var. Bu ülkenin top- rakları parsel parsel satılıyor. Kimse va- tan haini olmuyor da, kendi hakları için direnenler vatan haini ilan ediliyor. İşte tam da böyle bir zamanda kölelik yasası meclisten sesiz sedasız geçiyor. Kıdem tazminatının fona devredilmesi tartı- şılıyor, yazılıyor, çiziliyor. Fakat kıdem tazminatı hakkının bizler için ne kadar önemli olduğu anlatılmıyor. Bir yerde işçi kardeşimiz iş kazası geçirip hayatını kaybeder, bu sadece bir haber olarak verilir bizlere. İşçinin neden hayatını kaybettiği, patronun sırf kâr hirsından dolayı güvenlik önlemi almadığı yazıl- mıyor. Hapishanelerde, cemaat yurtla- rında çocuklar tecavüze uğruyor. Bunlar sadece haber olarak veriliyor. Birkaç gün

AVON'da direniş başladı:

#1AmaçİçinGüzellik

DGD-Sen'e üye oldukları için 18 ve 19 Mayıs tarihlerinde isten anılan AVON Kozmetik işçi- leri, 23 Mayıs'ta fabrika önünde gerçekleştir- dikleri eylemlere direnişe başladılar.

Balçınlar Madencilik işçileri açık grevinde!

Madenci direniş güncesi

Zonguldak Kilimli'de bulunan Balçınlar Ma- dencilik'te ücretlerini alamadıkları için çeşitli eylemler yapan madenciler, talepleri kabul edilene kadar açık grevine başladılar.

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2016 / 20
27 Mayıs 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

KÖLELİK SALDIRILARINA KARŞI

sonra unutulup gidiyor. Gündemde bile kalmıyor. Kadın cinayetleri, tecavüzleri sadece haber olarak veriliyor. Gazetele- rin üçüncü sayfalarında yer alıyor. Sade- ce bunlarla yetiniliyor. Fazlasını göster- miyorlar. Bunların nedeni nedir, kayna- ğı-politik arka planı nedir açıklanmıyor, anlatılmıyor. Bu şekilde bunlar bizlere alıştırılıyor. Doğal bir şeymiş algısı yara- tılıyor. Bu şekilde bizlerden düşünme- memiz, sorgulamamız isteniyor.

ALTERNATİF VAR: KIZIL BAYRAK

Kızıl Bayrak'ın amacı; sadece haber yapmak değildir. Toplumsal yaşamda

karşımıza çıkan her olayın politik arka planını açıklar. Kızıl Bayrak bizler için yol gösterici bir pusuladır. Gelişen olaylar karşısında bizleri bilgilendirir. Bizler için eğitici ve öğreticidir. Bir olayın nedeni nedir, bizleri nasıl ilgilendiriyor, politik arka planında ne yer alıyor onu görme- mizi sağlar. Yukarıda saydığım olaylarla ilgili birçok haber, yazı, makale bulabili- riz Kızıl Bayrak'ta. Gerçekleri tüm yönle- ri ile aktarır bizlere. Amacı da budur Kızıl Bayrak'ın. Normal bir gazeteden farkı budur. Daha çok bilgilenecek, öğrenmek için Kızıl Bayrak okuyalım, okutalım.

MERSİN'DEN KIZIL BAYRAK OKURU BİR İŞÇİ

Ahmed Arif, Orhan Kemal, Nazım Hikmet...

Devrimci sanatın direngen kalemleri

Haziran ayında yitirdiğimiz üç devrimci sanatçı; Ahmed Arif, Orhan Kemal ve Nazım Hikmet. Devrimci mücadeleye yaşamlarını adayan ve aynı zamanda kalemlerini devrimci mücadelenin yoluna hasreden bu üç devrimci sanatçı onurlu bir kavganın sesi olarak bugün hala kavganın içinde yaşıyorlar. Şiirleri, romanları hala kavganın en sıcak olduğu barikat başlarında kanları tutuşturuyor, ya da bir hücrenin ıssız koyuluğuna mücadelenin ateşinin ışığını taşıyor.

AHMED ARIF: "DİREN DÜŞ İLE, KALEM İLE...DİREN RÜSVA ETME BENİ!"

21 Nisan 1927'de Diyarbakır'da doğan Ahmed Arif ilk şiirlerini ortaokuldayken yazmaya başlar. DTCF Felsefe Bölümü'nde okuduğu yıllarda "Rüstemo"yu ve "Otuzüç Kurşun"u yazan ve Türkiye Gençler Derneği'ne üye olan şairin şiirleri devrimci gençlerin elinde, dillerindedir.

1951 yılında tutuklanır. Aylarca Sanaryan Hanı'nda işkence gören Ahmed Arif komünistlere destek olduğuna dair ifadeyi imzalamayı reddeder. İşkence sonucu rahatsızlanınca hastaneye kaldırılır ve Harbiye Cezaevi'ne konulur. İki yıl hapis ve 8 ay sürgün cezasına çarptırılan Ahmed Arif, devrimci mücadelenin bir neferi olarak şiirlerini yazmaya devam eder.

1968 yılında içinde 19 şiir bulunan "Hasretinden Prangalar Eskittim" adlı kitapla Ahmed Arif, direngenliğin, mücadelenin, onurunun şiirlerini gelecek devrimci kuşaklara miras bırakır. Kürt halkının uğradığı zulmü ve onların acılarını da şiirlerine yansıtan Ahmed Arif, şiirleri ile halkların kardeşliği mücadelesini büyüt-müştür.

Ahmed Arif 2 Haziran 1991'de geçirdiği kalp krizi sonucu vefat etmiştir. Ancak tek şiir kitabı olan "Hasretinden prangalar eskittim" bugün hala elden ele dolaşmaya devam etmektedir.

İŞÇİLERİN ROMANCISI: ORHAN KEMAL

15 Eylül 1914'te Adana-Ceyhan'da doğan Orhan Kemal, ailesine katkı yapmak için Beyrut'ta bulaşıkçılık, matbaacılık gibi işler yapar ve 1932 yılında Adana'ya dönerek çırçır fabrikalarında çalışmaya başlar. Romanlarında işlediği pek çok konu bu dönem içerisinde Kemal'in bilincinde yer eder. 1938 yılında Niğde'de askerliğini yaparken "Maksim Gorki ve Nazım Hikmet kitapları okumak", "yabancı rejimler lehinde propaganda

Ahmed Arif, Orhan Kemal ve Nazım Hikmet. Devrimci mücadeleye yaşamlarını adayan ve aynı zamanda kalemlerini devrimci mücadelenin yoluna hasreden bu üç devrimci sanatçı onurlu bir kavganın sesi olarak bugün hala kavganın içinde yaşıyorlar.

ve isyana muharrik" nedeniyle 5 yıl hapis cezasına mahkûm edilir. 1940'ta, Bursa Cezaevi'nde Nazım Hikmet'le tanışır. Nazım'dan Fransızca, felsefe ve siyaset dersleri alan Orhan Kemal'i şiir yerine roman ve öykü yazmaya teşvik eden de Nazım Hikmet olur.

1950'de artık pek çok işte çalışmış, fakat siyasal kimliği sebebiyle aynı işte uzun süre çalıştırılmamış olan Orhan Kemal İstanbul'a taşınır. Burada roman ve öyküleri ile aile bütçesine katkı sunan Orhan Kemal, Murtaza (1952) ve Bereketli Topraklar Üzerinde (1953) ve ardından Grev ve 72. Koşuş adlı romanlarını peş peşe yayınlar.

1956 yılında Ara Sokak adlı öykü kitabı nedeniyle yargılanır. Mahkemede kendisine sürekli yoksulların yaşamını işlediği, neden zenginlerin yaşamını yazmadığı sorulur. Orhan Kemal'in cevabı ise şöyledir: "Ben gerçekçi yazarım. En iyi bildiğim konuları alırım. Varlıklı yurttaşların yaşayışlarını bilmiyorum, nasıl yaşadıklarından haberim yok!" 1966 yılında iki ay hapis yatar, sebebi ise iki arkadaşıyla beraber "hücre çalışması ve komünizm propagandası" yapmasıdır.

Bulgar Yazarlar Birliği'nin çağrısı üzerine gittiği Sofya'da, tedavi görmekte ol-

duğu hastanede 2 Haziran 1970'te ölen Orhan Kemal'in naaşı konvoy eşliğinde Türkiye'ye getirilir. Onu son yolculuğuna binlerce işçi ve emekçi yollar.

NAZIM HİKMET: "SOSYALİZM, ÇOCUKLARIN KIRMIZI ELMALAR GİBİ GÜLÜŞÜ"

15 Ocak 1902'de Selanik'te doğan Nazım Hikmet, yaşamı boyunca 11 ayrı davadan yargılanarak İstanbul, Ankara, Çankırı ve Bursa cezaevlerinde 12 yılı aşkın süre yattı. 61 yıllık yaşamının ardında devrim davasına ve sosyalizme adanmış yüzlerce eser bırakmanın yanı sıra, kavgaya adanmış bir yürek de bıraktı.

Nazım Hikmet'in sosyalist düşünce ile tanışması ülkenin emperyalist güçlerce işgal altında olduğu dönemlere denk düşer. Bağımsızlık savaşına katılmak için öğretmenlik yapmak gerekçesiyle gizlice Anadolu topraklarına geçen Nazım Hikmet; Almanya'da okumuş ve sonrasında Türkiye'ye dönmüş, kendini Spartakistler olarak tanıtan grupla tanışır. Kızıl atkılı Spartakistler Nazım'ı sosyalist düşüncelerle tanıştırdı.

Bir süre sonra Sovyetler Birliği'ne giden Nazım'ın amacı Marksizm'i, Leninizm'i daha iyi öğrenmek ve sosyalist

inşayı yerinde görmektir. Moskova'da Doğu Emekçileri Komünist Üniversitesi'nde siyasal bilimler ve iktisat okur. 1923 yılında Türkiye Komünist Partisi'ne üye olarak mücadelesini örgütlü olarak devam ettirir.

Cezaevleri ve sürgünlerle dolu yaşamını 3 Haziran 1963'te geçirdiği kalp kriziyle noktalanın Nazım Hikmet, ölümü dahi dimdik ayakta karşılamıştır.

KAVGANIN KIZILLIĞINDA YAŞACAKLAR!

Hayatlarından kısaca kesitlere yer verdiğimiz bu üç yiğit devrimci sanatçı; kavgaya adanmış yürekleri ve yaşamları ile dilden dile, elden ele dolaşan eserleri ile kavganın kızılığında yaşamaya devam ediyorlar. Gelecek kuşaklar da onların adlarını anmaya devam edecek. Nazım'ın dediği gibi işçi sınıfı nasırlı elleriyle toprağa basıp doğrulduğu ana dek eserleri bizlerin ellerinde kavganın sıcaklığını taşıyacak ancak. "O an"dan sonra, gelecek kuşaklar ise kapitalist sistemin yaşattığı acıları, zalimin zulmüne karşı direnmenin onurunu onların eserlerinden öğrenecekler.

Bir kez daha anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

LYS karşıtı şenlik!

11
Haziran
cumartesi
Saat:14.00

**Geleceğimiz ve
değişecek dünya!**

Yoğurtçu Parkı/Kadıköy

Efkan Şeşen

Fusun Demirel

BEK

Osman Genç

Grup Naira

Işığın Yansıması

Okul Grupları

Koma Redakte

BYBYN

Anarres

Şiddetli Geçimsizlik

DLB

İletişim: 0537 969 2663

0536 814 1324

DevrimciLiselilerBirliği